

Arrest

nr. 241 848 van 5 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 augustus 2013, verklaart er zich op 2 september 2013 een eerste maal vluchteling.

Op 6 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Bij 's Raads arrest nr. 122 759 van 18 april 2014 werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

1.2. Op 20 mei 2014 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Op 11 juni 2014 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende.

1.3. Op 26 juni 2014 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

Op 11 september 2014 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende.

1.4. Nadat een nieuw element opdook dat verband houdt met verzoekers subsidiaire beschermingsstatus en nadat verzoeker op 17 oktober 2018 en 25 april 2019 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord met betrekking tot dit nieuwe element, werd op 4 september 2019 door de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 6 september 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u geboren te zijn op 1 maart 1980 in het dorp Khwaja Akbar, gelegen in de regio van Kulangar in het district Pul-e Alam van de provincie Logar. U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn. U woonde in Khwaja Akbar tot u werk vond in Kabul in 2004. Vanaf dat moment tot aan uw vertrek vanuit Afghanistan verbleef u in Kabul stad en ging u soms tijdens de vakantie voor enkele dagen op bezoek bij uw familie in Logar. U huwde in 2009 met uw huidige echtgenote Sharifi Shaima. Jullie hebben samen 3 kinderen: 2 zonen Hassibullah en Ehsanullah en een dochter Sadaaf.

In 2004 begon u te werken als chauffeur bij het United Nations Office For Project Services (UNOPS) in Kabul stad. Na ongeveer twee jaar werd u aangenomen als chauffeur binnen het SEAL (Support for an Effective Afghan Legislature) project. Na uw werkzaamheden in Kabul in maart 2010 te hebben beëindigd keerde u terug naar uw familie in Logar. Enkele dagen na uw thuiskomst in Logar kreeg u echter een dreigbrief vanwege de taliban. In deze brief werd u verzocht te stoppen met uw werk voor een niet-moslim organisatie als de UN en u werd gevraagd met hen samen te werken en hun informatie door te geven, zo niet zouden u en uw familie gestraft worden. Uit angst voor uw leven vertrok u diezelfde dag nog terug naar Kabul. Via de neef van een bewaker die u daar kende vond u werk bij de bakkerij Khosha-e Talae. U verbleef daar ook en deed dit werk tot aan uw vertrek vanuit Afghanistan. Opnieuw keerde u tijdens vakantiemomenten af en toe voor enkele dagen terug naar Logar om uw familie te zien. Één à twee maanden na uw vertrek naar Kabul werd uw vader gecontacteerd door de taliban met dezelfde mededeling als in de brief had gestaan. U kreeg 4-5 maanden later telefoon van de taliban dat ze een vriend van u om het leven hadden gebracht en dat ze hetzelfde met u van plan waren. De tweeënhalf jaar die daarop volgde hoorden u en uw familie niets meer van de taliban. In februari 2013 werd u uitgenodigd op het feest van de verlofingsbelofte van uw neef in Logar. Toen u in het huis van uw neef was, kwam u via uw vader op de hoogte dat de taliban waren binnen gevallen in het huis van uw familie en dat ze naar u op zoek waren. Ze hadden uw vader geslagen en uw broer werd meegenomen. U diende zich bij hen aan te melden en alleen dan zouden ze uw broer weer vrijlaten. Op aanraden van uw vader vertrok u de volgende ochtend meteen weer naar Kabul. U ging daar naar een vriend die bij de politie werkt en later ook naar het politiehooftkantoor van het district en naar de politie van de nationale veiligheid, maar nergens konden ze u helpen. Een tijdje later kreeg u telefoon van uw vader in Logar. Hij zei dat de taliban uw broer naar concrete informatie over u hadden gevraagd en dat u ook niet meer veilig was in Kabul. Hij zei u ook dat hij de informatie had verkregen dat uw broer diezelfde avond zou worden vrijgelaten, maar dat ze u nooit met rust zouden laten, dus dat u best het land kon ontvluchten. U ontvluchtte Afghanistan in februari 2013. Toen u in Iran was vernam u dat uw broer niet werd vrijgelaten door de taliban die nacht, maar dat zijn lichaam werd gevonden naast de rivier nabij Kamalkhel en Kulangar. U kwam in België aan op 30 augustus 2013 en u diende 3 dagen later een verzoek om internationale bescherming in.

Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara, vier ID kaarten/werkbadges van uw werk als chauffeur bij UNDP, een kopie van uw werkbadge van uw werk als chauffeur bij UNOPS, uw VISA kaart van Standard Chartered bank waarmee u uw salaris verkreeg, vier foto's van uw broer, een foto van u voor uw wagen tijdens uw werk voor UNDP,

drie certificaten/aanbevelingsbrieven van uw werk bij UNOPS en UNDP, een certificaat/aanbevelingsbrief van uw werk bij de bakkerij Khosha-e Talae in Kabul stad, een dreigbrief die u verkreeg vanwege de taliban en de enveloppe waarmee deze documenten naar België werden verstuurd.

Op 6 december 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangaande uw verzoek. Er werd immers geen geloof gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban en het CGVS was van oordeel dat u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in Kabul beschikte. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RvV in het arrest 122759 van 18 april 2014.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 20 mei 2014. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming volhardde u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: een dreigbrief van de taliban, een door de Afghaanse politie bevestigde verklaring van uw echtgenote en een verzendbewijs hiervan. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd niet in overweging genomen door het CGVS op 13 juni 2014. U ging hiertegen niet in beroep.

U verliet België niet en diende een derde verzoek om internationale bescherming in op 26 juni 2014. U hield opnieuw vast aan uw eerder ingeroepen asielmotieven. U stelde dat uw problemen met de taliban nog steeds actueel waren en dat uw ouders intussen naar Iran waren vertrokken omwille van bedreigingen vanwege de taliban in navolging van de problemen die u had. Daarbij voegde u toe dat u geen familie of netwerk heeft in de stad Kabul en dat u bij een terugkeer naar Kabul, bij gebrek aan financiële middelen, op straat zou moeten leven. U zei ook dat u in de tijd dat u in Kabul werkte de werkbasis niet verliet en dat u toen u in de bakkerij werkte u er in de kelder werkte en zich verschool. U haalde ook nog aan dat u hier in België onderdak heeft gezocht in de kerk, dat dit religieus gezien onaanvaardbaar is voor de bewoners van uw geboorteregio in Afghanistan en dat u daardoor ook in de problemen zou komen bij terugkeer. Ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming legde u de enveloppe van DHL voor waarin uw documenten naar België werden verstuurd en ook de papieren enveloppe afkomstig uit Afghanistan. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u eveneens nog twee artikels voor in verband met de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan een medisch document van een tandarts in België.

Bij uw derde verzoek om internationale bescherming werd geen geloof gehecht aan de door u beweerde problemen ten gevolge van uw verblijf in een kerk. Verder werd er vastgesteld dat u geen elementen aanbracht die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven en dat u aldus niet aantoonde dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. In het licht van uw verklaringen aangaande uw gebrek aan een netwerk in Kabul, kreeg u op 11 september 2014 de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van artikel 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.

Uw vrouw Shaima en jullie drie kinderen Hasibullah, Ehsanullah en Sadaf kwamen in 2015 naar België in het kader van de procedure gezinshereniging.

Bij de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van uw familieleden, kwam aan nieuw element aan het licht, namelijk dat u mogelijks wel over een familiaal netwerk in Kabul beschikte op het moment dat u Afghanistan verliet en er nog steeds over beschikt. Uw halfneven Monir Sharifi (o.v.8.130.281) en Najib Sharifi (o.v.8.130.298) gaven immers toe dat zij in Kabul opgroeiden. In de beslissing van uw neef en schoonbroer Murtaza Sharifi (o.v.8.130.271) werd vastgesteld dat er ernstige vraagtekens geplaatst dienden te worden bij zijn voorgehouden verblijf in Pul-i-Alam tot aan zijn vertrek en bij zijn beweerde profiel en werd er bovendien vastgesteld dat er zeer sterke indicaties op facebook zijn die erop wijzen dat zowel Murtaza zelf als zijn broer Mutjaba in Kabul verbleven. Omwille van voorgaande vaststellingen die haaks staan op uw beweringen aangaande een gebrek aan netwerk in Kabul, werd er door het CGVS een onderzoek naar uw status ingesteld.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werden er twee persoonlijke onderhouds met u georganiseerd. Een persoonlijk onderhoud met u vond plaats op 17 oktober 2018 en het andere vond plaats op 25 april 2019. Hierbij verklaart u dat u enkele familieleden niet vermeldde omdat u geen contact met hen had en omdat er bovendien aan u niet gevraagd was naar familieleden die niet beide grootouders met u delen. U licht toe dat uw grootvader drie vrouwen had, maar dat u geen contact had met de nakomelingen van de andere vrouwen van uw grootvader. Deze delen van de familie hadden geen problemen met elkaar, maar onderhielden evenmin nauwe banden. Ook uw vader had twee vrouwen. Met uw halfbroers en halfzussen was het contact gedurende 18 of 20 jaar verbroken maar was

het de laatste twee jaar hersteld. Verder verwijst u naar uw eerdere asielmotieven en stelt u dat uw leven in gevaar is omdat u met buitenlanders werkte en omdat u een tijdje in een kerk woonde in België. U haalt aan dat er in 2015 een grote aanslag was op de plaats waar u werkte. Tot slot wijst u erop dat u en uw gezin in België jullie leven opbouwden en dat u werkt en dat uw kinderen school lopen. Voor uw kinderen vreest u de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

U legt de volgende documenten voor: drie foto's, de vier originele paspoorten van uw vrouw en jullie drie kinderen, drie artikels betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan. Het eerste artikel werd geschreven op 29 hut 1397 Afghaanse kalender (20 maart 2019 Westerse kalender) en haalt de vaststelling aan van de mensenrechtencommissie van Afghanistan dat er een toename is van 12 procent van burgerslachtoffers in het jaar 1397 (21 maart 2018- 20 maart 2019) in vergelijking met het jaar 1396 (21 maart 2017 – 20 maart 2018).

Verder belicht dit artikel dodelijke aanvallen van het jaar 1397. Twee daarvan gaan over Kabul stad. Het tweede artikel dateert van 25 maart 2019 en licht toe dat de onafhankelijke Afghaanse Mensenrechtencommissie stelt dat 23 burgers gedood werden en 80 gewond in de eerste 5 dagen van het jaar. Het derde artikel betreft Ahmad, die in Nederland woonde, naar Kabul kwam om zijn familie te zien en gedood werd.

U verklaarde dat de volgende van uw familieleden ook in België zijn: uw broer Mohammad Khalil Sharifi (o.v. 8.097.317); uw schoonbroer en uw neef langs vaderszijde Murtaza Sharifi (o.v. 8.130.271); Rashidi Ahmad Edris (o.v. 6.781.398), de zoon van uw halfzus Fahima; Hamid Sharifi (o.v. 8.105.794), de zoon van uw halfoom Mohammad Nur; Sayed Hashem Sharifi (o.v. 6.792.869), de zoon van uw halftante Nazima; Omid Noori (o.v. 8.105.797), de zoon van uw halftante Salima; uw halfoom Mohammad Farid Sharifi (o.v. 8.105.663); Monir Sharifi (o.v. 8.130.281) en Najib Sharifi (o.v. 8.130.298), de zonen van uw halfoom Sami, en hun beweerd broer Nasir Sharifi die ook bekend staat als Rohet Sharifi (o.v. 8.543.825).

Het CGVS beschikt over informatie dat ook Sayed Ahmad Sadaat (OV 8.251.645), de broer van Sayed Hashem Sharifi in België om internationale bescherming verzocht.

In het kader van een re-evaluatie van hun beschermingsstatus werden er ook persoonlijke onderhouden gehouden met uw broer Mohammad Khalil Sharifi, uw halfneef Omid Noori, uw halfneef Hamid Sharifi en uw halfoom Mohammad Farid Sharifi.

B. Motivering

Op 11 september 2014 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict. Hoewel het CGVS bij uw eerste verzoek om internationale bescherming vaststelde dat u over een intern vluchtalternatief in Kabul beschikte en hierbij ook gevolgd werd door de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen), kreeg u bij uw derde verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in het licht van uw verklaringen dat u zich niet in de stad Kabul kon vestigen omdat u er geen familie had (Verklaring meervoudige aanvraag Atiqullah Sharifi dd. 17/07/2014, vraag 15; CGVS 2 Atiqullah, p. 6), dat u in de tijd dat u in Kabul werkte uw werkplaats niet verliet (Verklaring meervoudige aanvraag dd. 17/07/2014, vraag 15) en dat u in de kelder van de bakkerij werkte, sliep en zich daar verborg (CGVS 2 Atiqullah, p. 6). U stelde expliciet dat u geen familie had buiten Kulangar en Logar en dat u geen familie had in Kabul stad (CGVS 2 Atiqullah, p. 4).

Er dient te worden opgemerkt dat uw status heden op basis van de vaststellingen uit uw dossier en de dossiers van uw familieleden dient te worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van de gecoördineerde Vreemdelingenwet stipuleert dat het CGVS bevoegd is de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. Naast de identiteit, nationaliteit en herkomst maken ook de werkelijke achtergrond en het werkelijk (familiaal) netwerk waarop men kan steunen kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een beschermingsnood volgens de definitie van de subsidiaire bescherming op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald de verklaringen van uw familieleden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en de vaststellingen in de dossiers van uw familieleden waaruit blijkt dat u wel degelijk familieleden heeft die in Kabul woonden op het moment van uw vertrek uit Afghanistan en familieleden die er nog steeds wonen.

In september 2015 dienden uw halfneef Monir Sharifi, uw halfneef Najibullah Sharifi en uw neef en schoonbroer Murtaza Sharifi een verzoek om internationale bescherming in. Doorheen de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming gaven ze toe dat ze familie van elkaar waren, meer bepaald dat Murtaza de halfneef is van de broers Monir en Najibullah, en dat ze samen vanuit Afghanistan naar België reisden (CGVS Monir Sharifi dd. 24 november 2016 (CGVS Monir 2), p. 7; CGVS Najibullah Sharifi dd. 24 november 2016 (CGVS 2 Najibullah), p.2).

Monir en Najibullah, de zonen van uw halfoom Sami, stelden tijdens hun verzoek om internationale bescherming eerst dat ze steeds in Khwaja Akbar woonden om na confrontatie met de bevinding van het CGVS dat hun verklaringen over dit verblijf in Logar niet geloofwaardig waren toe te geven dat ze in Kabul woonden. Zo zei Monir dat hij sinds hij zeven à acht jaar was in Karte Naw in Kabul woonde (CGVS Monir 2, p. 5). Gelet op zijn geboortjaar 1999 betekent dit dat hij sinds 2006 à 2007 in Kabul woonde. Ook Najibullah geeft toe dat hij in Karte Naw in Kabul woonde en stelt dat zijn broer Mohammad Basir en zijn moeder nog steeds in Karte Naw wonen (CGVS 2 Najibullah, p.2,6). De verklaringen en de neergelegde stukken van Monir en Najibullah over hun verblijf in de stad Kabul werden door het CGVS geverifieerd en als geloofwaardig beoordeeld. Hieruit kan afgeleid worden dat u ten tijde van uw verzoeken om internationale bescherming familieleden had die in Kabul woonden.

Uw schoonbroer en neef Murtaza kreeg een weigeringsbeslissing van het CGVS die integraal werd overgenomen en bevestigd door de RvV. In deze beslissing werd vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan het door hem beweerde asielrelaas. Eveneens werd zijn beweerde recente verblijf in het dorp Khwaja Akbar gelegen in het district Puli-Alam in Logar betwist en werd er vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden leeftijd, zijn profiel van ongeschoolde landbouwjongen en zijn familiaal netwerk. In het bijzonder werd er over zijn familiaal netwerk vastgesteld dat hij over meerdere van zijn familieleden tracht te verhullen waar ze verblijven terwijl er ernstige aanwijzingen zijn dat ze in de Afghaanse hoofdstad verblijven. Wat de hierboven vermelde Monir en Najibullah betreft trachtte uw neef en schoonbroer eerst hun bestaan en vervolgens hun woonplaats achter te houden om slechts na confrontatie toe te geven dat ze in Kabul woonden. Het CGVS en de RvV stelden dan ook vast dat Murtaza geen zicht wenste te bieden op zijn netwerk in Kabul en meer specifiek zijn familiaal netwerk.

Voorgaande vaststellingen ondergraven uw eerdere beweringen dat u geen familieleden of verwanten in Kabul had (Verklaring meervoudige aanvraag dd. 17/07/2014, vraag 15; CGVS 2 Atiqullah, p. 6). Nochtans schoof u in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming het gebrek aan een familiaal netwerk zelf naar voren als een van de voornaamste redenen waarom u niet kon terugkeren naar Kabul (CGVS 2 Atiqullah, p. 6). Deze informatie geeft dan ook aanleiding tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw beschermingsstatus aan te brengen, werd met u een persoonlijk onderhoud gehouden op 17 oktober 2018 en op 25 april 2019, waarbij ook uw familienetwerk verder onderzocht werd.

Aan u de kans geboden om uw familiale situatie toe te lichten, dient vastgesteld te worden dat u in uw eerdere persoonlijk onderhoudsbedrieglijke verklaringen aflegde over uw familienetwerk en dat u bovendien nu nog steeds geen volledig zicht biedt op al uw familie en hun verblijfplaatsen. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud dat met u gehouden werd op 4 september 2014 nog stelde dat u één tante van moederszijde had en twee ooms van vaderszijde toen er naar uw familie gevraagd werd (CGVS 2 Atiqullah, p. 4), geeft u bij het persoonlijk onderhoud van 17 oktober 2018 toe dat uw familie groter is. Geconfronteerd met het verschil tussen deze voorstellingen, geeft aan u dat u niet verteld had over familieleden omdat er geen contact was en omdat men u niet gevraagd had naar familieleden met wie u enkel uw grootvader deelt (CGVS 3 Atiqullah, p. 24). Deze uitleg kan niet overtuigen. Later in deze beslissing zal geargumenteerd worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat er geen contact was tussen de nakomelingen van de verschillende vrouwen van uw grootvader Mohammad Sharifi, hetgeen de door u ingeroepen vergoelijking teniet doet. Daarnaast moet erop gewezen worden dat gezien er in de Afghaanse cultuur veel belang wordt gehecht aan familierelaties en er zoals hieronder aangetoond wel degelijk goede contacten tussen de leden van de verschillende takken van uw familie waren, er niet aanvaard kan worden dat u de kinderen van de andere echtgenotes van uw grootvader niet als familie kan beschouwen. Bovendien werd u tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 september 2014 niet alleen gevraagd naar uw familie in Kabul maar zelfs of u "iemand" in Kabul kent. Een vraag die u negatief beantwoordt (CGVS 2 Atiqullah, p. 4). Zelfs indien er aanvaard kan worden dat u Monir en Najibullah niet als familie beschouwt, quod non, dan nog had u hun verblijf en dat van hun gezinsleden destijds in Kabul moeten vermelden. Uw nalaten hieromtrent kan enkel beschouwd worden als een poging om aan de hand van valse verklaringen uw familiaal netwerk in de stad Kabul te verbergen. Daarenboven moet er vastgesteld worden dat u ook bij deze persoonlijke onderhoudsbedrieglijke verklaringen van 17 oktober 2018 en 25 april 2019 die speciaal georganiseerd werden om een zicht te krijgen op uw familie, geen volledig zicht op uw familienetwerk wilt bieden. Zo vermeldt u enkele personen niet die nochtans wel door uw familieleden in

België vermeld worden en legt u wel zeer vage verklaringen af over sommige personen met wie u nochtans hechte familiale banden heeft. Dat dit net de personen zijn bij wie er indicaties bestaan dat zij in Kabul zitten of er gezeten hebben, wijst er op dat u het bestaan van een netwerk in Kabul verhuld heeft gedurende uw eerdere procedure en nog steeds wenst te verhullen.

U stelt nu uw familie als volgt voor:

Uw grootvader Mohammad Sharifi had drie vrouwen, met name Abai, Mogul en Nazi Gul (CGVS 3 Atiqullah, p. 5). De afstammelingen van de drie echtgenotes van uw grootvader worden verder als de drie takken binnen uw familiestamboom aangeduid.

Uw grootvader Mohammad Sharifi en Abai hadden samen drie zonen: Uw oom Mohammad Daoud, uw vader Mohammad Shafi en uw oom Mohammad Nabi (CGVS 3 Atiqullah, p. 5). Deze laatste is tevens uw schoonvader (CGVS 3 Atiqullah, p. 4). Uw oom Daoud heeft geen kinderen (CGVS 3 Atiqullah, p. 11). Uw oom Mohammad Nabi die tevens uw schoonvader is, heeft vier zonen, met name Mustafa, Mujtaba, Murtaza en Mohammad Habib, en drie dochters, namelijk Laila, Milofar en uw vrouw Shaima (CGVS 3 Atiqullah, p. 10). Uw vader Mohammad Shafi en uw moeder Fatima (CGVS 3 Atiqullah, p. 3) hebben vijf kinderen, namelijk uzelf, uw broer Mohammad Khalil (o.v. OV 8.097.317), uw broer Mohammad Basir en uw zussen Breshna en Mawlada (CGVS 3 Atiqullah, p. 3). De andere vrouw van uw vader heet Amida (CGVS 3 Atiqullah, p. 3). Zij en uw vader hebben de volgende kinderen: Rafi, Shafiq, Zabi, Wahid en Fahima (CGVS 3 Atiqullah, p. 4). De zoon van Fahima heet Edris (CGVS 3 Atiqullah, p. 9).

Uw grootvader en Mogul hadden volgens u drie kinderen: uw halfoom Yassin, uw halfoom Sami en uw halftante Deljan (CGVS 3 Atiqullah, p. 5). De kinderen van Yassin kent u niet (CGVS 3 Atiqullah, p. 11). Sami heeft volgens u de volgende kinderen: Najib (of Najibullah), Monir en Rohet die ook Nasir genoemd wordt (CGVS 3 Atiqullah, p. 12). Deljan heeft enkel dochters, waaronder Karima (CGVS 3 Atiqullah, p. 13).

Uw grootvader en Nazi Gul hadden vier kinderen: uw halfoom Mohammad Farid, uw halfoom Mohammad Noor, uw halftante Nazima en uw halftante Salima (CGVS 3 Atiqullah, p. 5). De zoon van Mohammad Noor is Hamid en hij heeft ook twee dochters (CGVS 3 Atiqullah, p. 14). Een van de kinderen van Salima is Omid Noori (CGVS 3 Atiqullah, p. 14). Twee van de kinderen van Nazima zijn Hashem en Del (CGVS 3 Atiqullah, p. 15, 18). In totaal heeft ze 4 of 5 of 6 of 7 kinderen (CGVS 3 Atiqullah, p. 15).

Vooreerst dient ingegaan te worden op het gezin van uw halfoom Sami. Zoals eerder toegelicht gaven de zonen van Sami, Najibullah en Monir toe dat ze in Kabul opgroeiden. Monir gaf toe dat hij sinds hij zeven à acht jaar was in Karte Naw in Kabul woont (CGVS Monir 2, p. 5). Gelet op zijn geboortejaar 1999 betekent dit dat hij sinds 2006 à 2007 in Kabul woonde en dus ook op het moment van uw verblijf in Kabul en uw verzoeken om internationale bescherming. Ook Najibullah geeft toe dat hij in Karte Naw in Kabul woonde en stelt dat zijn broer Mohammad Basir nog steeds in Karte Naw woont (CGVS 2 Najibullah, p.2). Omid Noori verklaarde dat hij enige tijd in Kabul verbleef in het huis van zijn halfneven Bashir en Najib (CGVS 4 Omid Noori, p. 9, 10, 17, 18). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u als enige van uw familieleden beweert niet te weten waar de zonen van Sami, Najibullah en Monir opgroeiden. Aan u gevraagd waar in Afghanistan deze twee woonden, zegt u dat u het niet weet (CGVS 3 Atiqullah, p. 13). Nochtans zegt uw broer Mohammad Khalil wel spontaan dat de kinderen van Sami in Kabul woonden (CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 18). Het is niet aannemelijk dat u niet zou weten waar dit deel van uw familie woonde, terwijl uw eigen broer dat wel weet. Ook andere familieleden bevestigen dat de kinderen van Sami in Kabul woonden (CGVS 2 Mohammad Farid, p. 21, CGVS 4 Omid Noori, p. 24, CGVS 2 Hamid, p. 10). Bovendien gaf uw neef en schoonbroer Murtaza – van wie u zegt dat u nog in contact met hem staat in België (CGVS 3 Atiqullah, p. 17) - toe dat hij samen met Munir en Najibullah naar België reisde (CGVS Murtaza dd. 8 februari 2018 (CGVS 3 Murtaza), p. 9). Dat u niet zou weten waar de reisgezellen van uw neef en schoonbroer Murtaza woonden is niet aannemelijk. Uw vergoelijkningen dat u al 15 jaar ver bent van de families, dat u zelfs geen tijd had voor uw eigen familie laat staan voor verre familie kunnen niet volstaan om uw beweerd gebrek aan kennis over de verblijfplaats van uw familieleden toe te dekken (CGVS 3 Atiqullah, p. 13). Uw bewering dat u al 15 jaar ver bent van de familie die u doorheen de persoonlijke onderhouden die met u georganiseerd werden af en toe aanhaalt als verklaring dat u geen antwoord kan geven op vragen omtrent de verblijfplaats van familieleden en uw familierelaties, snijdt bovendien geen hout in het licht dat u aangaf dat u nog regelmatig op bezoek ging bij uw familie in Logar toen u in Kabul woonde (CGVS 1 Atiqullah, p. 9). Veeleer wijzen uw verklaringen er op dat u halsstarrig het bestaan van een netwerk in Kabul verborgen wenst te houden. U stelt dat Sami sinds 20 à 25 jaar in Londen woont (CGVS 3 Atiqullah, p. 12). Gevraagd of hij nog op andere plaatsen in Afghanistan woonde, zegt u dat dat misschien wel zo was maar dat u het niet weet (CGVS 3 Atiqullah, p. 12). De twee foto's voorgelegd die Sami gebruikt als profielfoto op zijn Facebookprofiel van 'Sami Sharifi' met als user ID 'sami.sharifi.332' en op zijn profiel 'Sami Sharifi' met als user ID 'sami.sharifi.71' bevestigt u dat het om Sami gaat (CGVS 3 Atiqullah,

p. 21). Gevraagd of Sami ooit in Kabul woonde, zegt u dat u niet weet of hij in het verleden in Kabul woonde (CGVS 3 Atiqullah, p. 19). Op facebook blijkt dat Sami een aanzienlijke hoeveelheid contacten heeft die gelinkt zijn aan Kabul (zie administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat dat misschien zo is (CGVS 3 Atiqullah, p. 19). Ermee geconfronteerd dat het gezin van Munir en Najib opgroeide in Kabul zegt u dat dat misschien wel kan (CGVS 3 Atiqullah, p. 22).

Wat de rest van het gezin van Sami betreft, is de informatie die u spontaan aanbrengt bijzonder pover. Gevraagd naar de kinderen van Sami vermeldt u dat zijn zonen Najib en Monir in België zijn en dat hun broer Rohet of Nasir in Italië is (CGVS 3 Atiqullah, p. 13). Gevraagd naar de andere zonen en dochters van Sami zegt u dat hij er misschien nog heeft, maar dat u het niet weet (CGVS 3 Atiqullah, p. 13). Even later in het persoonlijk onderhoud gepeild of u Mohammad Basir kent, antwoordt u 'misschien' (CGVS 3 Atiqullah, p. 22). Verduidelijkt en gevraagd of u Mohammad Basir, de broer van Najibullah kent, zegt u dat dat klopt (CGVS 3 Atiqullah, p. 22). Over Mohammad Basir blijkt dan weer uit de verklaringen van zijn eigen broer Najibullah dat Mohammad Basir op het moment dat met Najibullah een persoonlijk onderhoud werd afgenomen in november 2016, hij nog steeds in hetzelfde huis woonde als waar Najibullah zelf woonde, met name in Karte Naw in Kabul (CGVS Najibullah Sharifi dd. 24 november 2016 (CGVS 2 Najibullah), p. 2). Ook verklaarde Najibullah dat Mohammad Basir voor Azizi bank werkt (CGVS 2 Najibullah, p. 2). Dat u slechts laattijdig bevestigt Mohammad Basir te kennen, doet vermoeden dat u niet wilt dat het CGVS zijn handel en wandel kent omdat u weet dat dit een familiaal netwerk in Kabul in uw hoofdte uitmaakte op het moment dat u uw subsidiair beschermingsstatuut toegekend kreeg onder valse voorwendselen en nog steeds uitmaakt.

Verder werd vastgesteld dat u wel zeer terughoudend bent om informatie over uw schoonfamilie prijs te geven en dat de door u aangereikte informatie niet overeenkomt met de informatie die andere familieleden geven. Nochtans is uw schoonvader Mohammad Nabi ook uw oom van vaderszijde (CGVS 3 Atiqullah, p. 4). Het is veelzeggend voor uw wil tot medewerking dat u, gevraagd naar de namen van zijn kinderen, in eerste instantie antwoordt dat u dat niet exact kan zeggen (CGVS 3 Atiqullah, p. 10). Na meermaals aandringen noemt u uiteindelijk de namen van zijn kinderen (CGVS 3 Atiqullah, p. 10). Hoewel u in eerste instantie meent dat hij twee à drie zonen heeft, noemt u uiteindelijk vier zonen van hem op (CGVS 3 Atiqullah, p. 10). Dat uw verklaringen over uw schoonfamilie zo stroef zijn, doet vermoeden dat u iets te verbergen heeft.

U meent dat uw schoonvader Mohammad Nabi momenteel in Khwaja Akbar woont en dat hij nooit ergens anders gewoond heeft (CGVS 3 Atiqullah, p. 10). Dit strookt niet met de verklaringen van uw familieleden. Zo zeggen Omid Noori en Hamid dat Mohammad Nabi in Kabul woont (CGVS Omid Noori dd. 25 april 2019 (CGVS 4 Omid), p. 24; CGVS Hamid Sharifi dd. 31 maart 2019 (CGVS 2 Hamid), p. 19). Hamid geeft aan dat Mohammad Nabi al tien à vijftien jaar in Kabul woont (CGVS 2 Hamid, p. 19). Dit betekent dat Mohammad Nabi ook al in Kabul woonde ten tijde van uw verblijf in de hoofdstad en uw verzoeken om internationale bescherming. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat hij niet de fysieke kracht heeft om naar Kabul te verhuizen en dat hij in Kabul niet kan werken (CGVS 4 Atiqullah, p. 13). Dit biedt geenszins een uitleg voor deze tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw familieleden. U wijst ook op een enveloppe die u toegestuurd werd tijdens de procedure waarop Mohammad Nabi als afzender staat en Khwaja Akbar als zijn woonplaats (CGVS 4 Atiqullah, p. 13). Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat Mohammad Nabi niet in Kabul gewoond zou hebben.

Er werd ook vastgesteld dat uw verklaringen over de zonen van Mohammad Nabi, nochtans uw neven én schoonbroers wel zeer opmerkelijk zijn. U geeft aan dat uw schoonvader en zijn kinderen altijd in Logar woonden, maar dat zijn kinderen later volwassen geworden zijn en dat zijn zonen vertrokken zijn omdat het onveilig is (CGVS 3 Atiqullah, p. 11). Aan u gevraagd waar de zonen van Mohammad Nabi woonden toen u vertrok uit Afghanistan, meent u dat ze in Logar woonden (CGVS 4 Atiqullah, p. 13). Gepeild of de zonen van Mohammad Nabi naar Kabul verhuisd zijn, antwoordt u dat er miljoenen mensen over en weer reizen tussen Kabul en Logar en dat u niet met uw ogen op hen gericht zat om te kijken of ze naar Kabul reisden of niet (CGVS 4 Atiqullah, p. 13). Dat u als neef en schoonbroer niet over deze personen niet op de hoogte zou zijn of ze al dan niet naar Kabul verhuisden is volstrekt ongeloofwaardig. Deze vage verklaringen waarbij u slechts in vage termen zegt dat er veel mensen heen en weer reisden en dat u niet steeds met uw ogen op de zonen van Mohammad Nabi gericht zat, samen gelezen met de verklaringen van Omid Noori en Hamid over de zonen van Mohammad Nabi – dat ze allen naar Kabul gingen met hun vader (CGVS 2 Hamid, p. 20), dat ze naar aanleiding van het werk van een de kinderen van Mohammad Nabi voor de Amerikanen Logar verlieten (CGVS Omid Noori dd. 19 februari 2019 (CGVS 3 Omid Noori), p. 18, 19) – doen ten zeerste vermoeden dat de zonen van Mohammad Nabi in Kabul verbleven en er nog steeds verblijven.

Hierbij dient opnieuw verwezen te worden naar uw schoonbroer en neef Murtaza, wiens verblijf in Logar door het CGVS en de RvV niet aanvaard werd en wiens netwerk in en banden met Kabul vastgesteld werden. Murtaza die soms bij u in België op bezoek komt plaatst u zoals hierboven aangegeven in Logar (CGVS 3 Atiqullah, p. 17). Nochtans geeft Omid Noori toe dat Murtaza bij zijn vertrek uit

Afghanistan in Kabul woonde (CGVS 4 Omid Noori, p. 24). Dat uw halfneef wel zou weten dat Murtaza in Kabul verbleef terwijl u die in Kabul werkte, met zijn zus getrouwd was en in België met hem contacten onderhoudt hier niet van op de hoogte zou zijn is ronduit ongeloofwaardig. Het voorgaande wijst erop dat uw stelling dat u niet op de hoogte bent of de zonen van Mohammad Nabi al dan niet naar Kabul verhuisden een poging is om te verhullen dat Murtaza wel degelijk in Kabul gewoond heeft.

Ook uw verklaringen over uw neef en schoonbroer Mujtaba leiden tot de vaststelling dat u weigerachtig bent over het prijsgeven van informatie die kan leiden naar de conclusie dat u een familiaal netwerk heeft in Kabul. U zegt niet te weten waar uw schoonbroer en neef Mujtaba momenteel is en sinds wanneer hij uit Logar vertrokken is (CGVS 3 Atiqullah, p. 11). Dat u dit niet zou weten over Mujtaba, die uw schoonbroer én neef is, is niet geloofwaardig. Zeker in het licht van uw verklaringen dat uw vrouw regelmatig contact heeft met haar vader en dat Murtaza bij u en uw vrouw op bezoek komt (CGVS 3 Atiqullah, p. 10, 17). Dat u geen informatie wenst prijs te geven over de verblijfplaats van Mujtaba, doet vermoeden dat u niet wilt dat aan het licht komt dat hij zich in Kabul bevindt. Dit vermoeden wordt ondersteund door bevindingen op facebook die door het CGVS reeds vastgesteld werden bij de beslissing genomen in het eerste verzoek van Murtaza. In de beslissing van het CGVS werd Murtaza geconfronteerd met de facebookpagina van Khwaja Sharifi Sharifi, wiens User ID op facebook 'mujtaba.Sharifi.35' is, en met wie Murtaza zestien vrienden gemeenschappelijk heeft. Hoewel Murtaza slechts stelde dat de persoon op de omslagfoto "misschien" zijn broer was laat de vaststelling dat de omslagfoto de dag van het persoonlijk onderhoud verwijderd werd geen twijfel bestaan over de familieband (zie administratief dossier). Op de bewuste omslagfoto poseert Mujtaba aan een brede boulevard met hoge gebouwen en voorbijrijdende wagens. De kans dat deze foto in zijn geboortedorp is genomen, is bijgevolg bijzonder klein. Het feit dat Mujtaba Sharifi op facebook over een groot netwerk beschikt in Kabul, dient eveneens aangestipt te worden (zie administratief dossier). Als u geconfronteerd wordt met de aanwijzingen dat Mujtaba een netwerk in Kabul heeft, zegt u dat u het niet weet van Mujtaba maar dat u van uw schoonfamilie en uw schoonbroers zeker weet dat ze in Logar wonen (CGVS 3 Atiqullah, p. 23). Uw ontwijkende en veranderlijke antwoorden doen wederom vermoeden dat u niet wenst dat het bestaan van een familiaal netwerk in Kabul aan het licht komt.

Bovendien werd vastgesteld dat u in vergelijking met uw familieleden en in vergelijking met informatie op voorgelegde documenten van uw familieleden nagelaten heeft enkele andere familieleden te vermelden. Dat dit net personen betreft van wie er duidelijke indicaties zijn dat zij in Kabul verbleven of nog steeds verblijven wijst er andermaal op dat u uw netwerk in Kabul verborgen wenst te houden.

Zo vermeldde u uw halfoom Naeem niet. Nochtans werd Naeem door uw broer Mohammad Khalil spontaan vermeld toen aan hem gevraagd werd naar de kinderen van Mogul (CGVS Mohammad Khalil dd. 19 oktober 2018 (CGVS 2 Mohammad Khalil), p. 14). U zei expliciet dat u slechts Sami, Yassin en Deljan kende (CGVS 3 Atiqullah, p. 5). Het is volstrekt niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van een halfoom waarvan uw broer wél op de hoogte is. Naeem komt eveneens voor op de huwelijksakte van Omid Noori. Meer bepaald staat er over Naeem genoteerd dat hij de zoon is van Mohammad Sharifi en dat hij in het 4e district van Kabul woont. Dat Naeem in Kabul woont, wordt overigens ook bevestigd door uw broer die aangeeft dat hij via uw vader hoorde dat Naeem in Kabul woont (CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 18), door Omid Noori die stelt dat Naeem in Kabul was (CGVS 4 Omid Noori, p. 24) en door uw halfoom Mohammad Farid, die stelt dat Naeem lang geleden naar Kabul ging en er al jaren woont, zelfs langer dan de leeftijd van zijn oudste zoon, die ongeveer 11 jaar is (CGVS 2 Mohammad Farid, p. 22). Ook Hamid geeft aan dat Naeem met zijn familie verhuisde naar een andere plaats (CGVS 2 Hamid, p. 21). Volgens de verklaringen van Omid Noori en Mohammad Farid zijn ook de zonen van Naeem Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 7 in Kabul, met name Majib en Naweed (CGVS 4 Omid Noori, p. 24; CGVS Mohammad Farid Sharifi dd. 19 oktober 2018 (CGVS 2 Mohammad Farid), p. 22). Volgens de verklaringen van Omid Noori studeert Majib en was Naweed aan het werk voor de gsmoperator Afghan Wireless Netwerk toen Omid nog in Afghanistan was (CGVS 4 Omid Noori, p. 24, 25). Op de facebookpagina van Naweed Sharifi, wiens user ID op facebook 'ahmad.naweedsharifi' is en waarvan Mohammad Farid bevestigde dat het om Naweed, de zoon van Naeem gaat (CGVS 2 Mohammad Farid, p. 25) duidt deze persoon in oktober 2018 aan dat hij in Kabul woont en van Kabul is. Intussen werd dit aangepast en staat er dat hij in Tashkent in Uzbekistan woont. Deze aanpassing gebeurde nadat aan u en enkele andere familieleden vragen gesteld werden omtrent de verblijfplaats van Naeem en nadat jullie geconfronteerd werden met de vaststelling dat deze persoon op facebook aangaf dat hij in Kabul woonde, hetgeen vraagtekens doet rijzen bij de geloofwaardigheid van deze plotse verandering van verblijfplaats. In lijn met de verklaringen dat Naweed werkte voor Afghan Wireless Netwerk, springt in het oog dat meerdere personen die Naweed liken aangeven dat ze bij Afghan Wireless Netwerk werken (zie administratief dossier), hetgeen deze stelling bevestigt. Ook zegt 'Sahibuddin Ayobi' die aangeeft dat hij ingenieur is bij Afghan Wireless als commentaar bij een foto Naweed van 28 september 2018 'my talented supervisor is looking handsome', hetgeen er

evenzeer op wijst dat Naeem wel degelijk recent bij Afghan Wireless Netwerk werkte. Verder werd ook vastgesteld dat er bij de personen die likes en commentaren geven veel personen zijn die aangeven in Kabul te wonen en/of werken en die hooggeschoold zijn (zie administratief dossier). Dat u Naeem en diens nakomelingen in eerste instantie niet vermeldde, wijst erop dat u niet wenst te onthullen dat deze personen zich wel degelijk in Kabul bevonden op het moment dat u uw statuut bekwam en dat ze zich er nog steeds bevinden.

Ook Del, die ook bekend staat als Sayed Ahmad (CGVS Sadaat Sayed Ahmad dd. 3 augustus 2017, p. 4) en volgens uw broer Mohammad Khalil de zoon van Nazima is (CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 20, 21), vermeldde u in eerste instantie niet. Gevraagd naar de kinderen van Nazima noemde u slechts Hashem bij naam en zei u dat u de andere namen niet wist (CGVS 3 Atiqullah, p. 15). Geconfronteerd met een foto van het facebookprofiel van Masood Sharifi, wiens user ID op facebook 'masood.sharifi.50' is, zegt u uiteindelijk dat dit Del is, de zoon van Nazima (CGVS 3 Atiqullah, p. 18). Dit wordt ook bevestigd door uw andere familieleden (CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 23; CGVS 2 Mohammad Farid, p. 24; CGVS 3 Omid Noori, p. 22). Er werd vastgesteld dat deze persoon aangeeft op zijn facebookpagina dat hij in Kabul woont en van Kabul is. Erop gewezen dat deze persoon aangeeft dat hij in Kabul woont, zegt u dat u het niet weet (CGVS 3 Atiqullah, p. 15). Hashem verklaarde over zijn enige broer Del op het moment van zijn persoonlijk onderhoud in 2011 dat Del al viereenhalf jaar in Kabul woonde, dat hij er een winkel had als timmerman en dat hij in Kabul bij zijn schoonvader woonde die er een voedingswinkel had (CGVS Sayed Hashem dd. 10 juni 2011 (CGVS 1 Hashem), p. 4, 5). In tussentijd diende Del ook een verzoek om internationale bescherming in in België in mei 2016, waarna hij een weigeringsbeslissing kreeg omdat hij reeds een statuut had in Italië. Dat u de naam Del in eerste instantie niet spontaan noemde, toont wederom aan dat u het CGVS geen zicht wil bieden op de personen van uw familie die in Kabul gevestigd waren.

In tegenstelling tot uw verklaringen dat Mohammad Daoud geen kinderen zou hebben (CGVS 3 Atiqullah, p. 11), blijkt uit de huwelijksakte van Omid Noori, dat Mohammad Daoud een zoon heeft die Basir heet. Dat het uw oom Mohammad Daoud betreft valt duidelijk af te leiden uit het feit dat zijn vader en uw grootvader Mohammad Sharifi evenzeer vermeld staat op de huwelijksakte. De vaststelling dat er eveneens op deze huwelijksakte genoteerd staat dat Basir in het 4e district van Kabul woont, wijst er andermaal op dat u niet wilde dat het bestaan van deze persoon aan het licht kwam omdat u uw netwerk in Kabul wilt verhullen.

Ermee geconfronteerd dat u uw halfoom Naeem en zijn zoon Naweed, Sayed Ahmad die ook bekend staat als Del en uw halftante Soraya niet vermeldde, geeft u aan dat het mensen zijn die niets te maken hebben met uw leven en dat u geen contact met hen had (CGVS 4 Atiqullah, p. 12). Dit biedt geenszins een verklaring waarom u, toen u gevraagd werd om een volledig overzicht te geven van uw familie in het kader van het onderzoek naar de intrekking van uw statuut, deze personen niet vermeldde.

Bovendien dient ook opgemerkt te worden dat ook de vaststelling dat u aangaf dat u niet wist waar in Afghanistan Omid Noori woonde veelzeggend is (CGVS 3 Atiqullah, p. 14). Omid gaf nochtans zelf toe dat hij woonde en werkte als chauffeur in Kabul stad in de periode voor zijn huwelijk, dat plaatsvond op 10/4/1391 Afghaanse kalender (30 juni 2012 westerse kalender) (CGVS 4 Omid Noori, p. 8). Dat u niet op de hoogte zou zijn dat Omid Noori in deze periode net als u in Kabul werkte en woonde, doet de wenkbrauwen fronsen.

Wat ook belicht dient te worden is de vaststelling dat uw broer Mohammad Khalil eerder op de facebookpagina 'Khwaja Mohammad', waarvan hij bevestigde dat hij de beheerder is (CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 25) aanduidde van Kabul afkomstig te zijn (zie stuk 7, administratief dossier), terwijl dat op zijn huidige facebookaccount niet meer te bespeuren is (stuk 14, administratief dossier). Dit doet vermoeden dat ook hij enige tijd in Kabul doorbracht.

Ermee geconfronteerd dat u in tegenstelling tot uw beweringen in uw persoonlijke onderhouds die aanleiding gaven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat u geen familie had in Kabul en er zelfs niemand kende over een uitgebreid familienetwerk beschikte in de Afghaanse hoofdstad, blijft u erbij dat u geen familie heeft in Kabul (CGVS 3 Atiqullah, p. 26; CGVS 4 Atiqullah p.13). U zegt dat als er geen contacten zijn en als men niet op elkaar kan rekenen, dat het geen familie is (CGVS 3 Atiqullah, p. 26). Later verduidelijkt u dat er geen contact was tussen de nakomelingen van de drie vrouwen van Mohammad Sharifi (CGVS 4 Atiqullah, p. 6). Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw voorstelling als een valabele uitleg naar voor te schuiven.

Vooreerst moet er opgemerkt worden dat zoals uit bovenstaande vaststellingen blijkt er ook leden van uw familietak, uw oom en schoonvader en zijn gezinsleden, in de Afghaanse hoofdstad verbleven toen u beweerde er geen familie te hebben. Op geen enkele wijze kan aanvaard worden dat u geen banden zou onderhouden met familieleden waarmee u huwelijksovereenkomsten sluit.

Bovendien kan u geen overtuigende verklaringen afleggen over de connecties tussen de verschillende takken van uw familie. Uitgenodigd om het contact tussen de drie delen van de familie toe te lichten, namelijk het contact tussen de nakomelingen van elke vrouw van uw grootvader Mohammad Sharifi,

zegt u dat er geen contacten waren (CGVS 4 Atiqullah, p. 6). Als uitleg waarom er geen relaties tussen de verschillende takken waren, zegt u dat uw grootvader eerst getrouwd was met uw grootmoeder en vervolgens, toen hij het niet meer zag zitten met haar naar een volgende vrouw trok (CGVS 4 Atiqullah, p. 6). U zegt dat hij zich niets meer van de eerste vrouw aantrok en dat hij niet meer voor de kinderen zorgde, dat hij niet meer wist wat de kinderen deden, hoe ze gefinancierd werden (CGVS 4 Atiqullah, p. 6). Daarna ging hij naar een derde vrouw zonder te beseffen dat hij nog moest zorgen voor de eerste en tweede vrouw en hun kinderen (CGVS 4 Atiqullah, p. 6). U stelt dat de vrouwen onderling niet goed overeen kwamen en dat ze ruzie kregen en dat vervolgens ook de kinderen ruzie kregen (CGVS 4 Atiqullah, p. 6).

Er dient vastgesteld te worden dat u deze voorstelling van de feiten niet in concreto weet aan te tonen. Gepeild of het klopt dat uw grootvader als hij een nieuwe vrouw had stopte de andere vrouw financieel te ondersteunen, zegt u dat u het niet kan weten want dat u er niet was (CGVS 4 Atiqullah, p. 7). U geeft aan dat u alleen de cultuur schetst en denkt dat het zo gebeurd is (CGVS 4 Atiqullah, p. 7). Meermaals gewezen op het belang dat u in concreto uw situatie toelicht en zegt wat er precies bij uw familie gebeurde en meermaals uitgenodigd om meer te vertellen over de relatie tussen deze delen van de familie, zegt u slechts dat er geen relatie bestaat als er geen contacten zijn en dat u zich niet herinnert hoe het allemaal in elkaar zat (CGVS 4 Atiqullah, p. 6). De vaagheid van uw verklaringen schaadt ten zeerste de geloofwaardigheid van uw bewering dat er geen contacten waren tussen de verschillende delen van de familie.

U zegt ook dat u geen informatie heeft of uw grootvader en zijn drie vrouwen en hun kinderen al dan niet in eenzelfde huis woonden (CGVS 4 Atiqullah, p. 8). Indien er werkelijk spanningen waren omtrent de zorg van uw grootvader voor de kinderen eens hij een nieuwe vrouw had, kan verwacht worden dat u de woonsituatie van uw grootvader en zijn drie vrouwen en hun kinderen beter zou kunnen toelichten.

Ook omtrent het contact dat nog bestond tussen uw grootvader en zijn voormalige vrouwen eens hij een nieuwe vrouw had, kan u amper informatie aanreiken (CGVS 4 Atiqullah, p. 8). Hieromtrent zegt u dat u het zich niet kan herinneren maar dat er weinig contact was (CGVS 4 Atiqullah, p. 8). Gevraagd om toe te lichten wat u bedoelt met weinig contact, zegt u eerst dat u er niets over hoorde en dat u zich niets herinnert om vervolgens te wijzen naar de algemene situatie in de Afghaanse samenleving waarbij u stelt dat personen die een tweede of derde vrouw nemen nog wel contact houden met de eerste maar er niet goed voor zorgen (CGVS 4 Atiqullah, p. 9). Meermaals de kans geboden om in concreto toe te lichten waarin dat gebrek in zorg bestond in het geval van uw familie en hoe de grootmoeders dit opvingen, komt u niet verder dan te zeggen dat uw grootvader niet meer zorgzaam was en zich niets meer aantrok van de financiële situatie van de kinderen en hun opvoeding, om uiteindelijk te stellen dat hij nog wel verantwoordelijk bleef voor de zorgen maar niet meer op dezelfde manier als de manier waarop hij voor één vrouw zou zorgen en dat hij wel nog verantwoordelijk bleef om de kinderen van voedsel en van opvoeding te voorzien (CGVS 4 Atiqullah, p. 9). Dat u doorheen uw verklaringen uw kar keert en in eerste instantie zegt dat uw grootvader zich niets meer aantrok van de nakomelingen van zijn eerdere vrouwen en de zorg voor de kinderen om vervolgens aan te geven dat dat hij wel nog verantwoordelijk bleef geeft een stevige knauw aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde spaak gelopen relaties.

Het is bovendien niet geloofwaardig dat u zegt dat uw vader nooit spontaan over die relaties vertelde en dat u het zich zelf ook nooit afgevraagd heeft (CGVS 4 Atiqullah, p. 7). Van iemand die opgroeit in de Afghaanse context, waar familiebanden zeer belangrijk zijn, is het niet geloofwaardig dat hij zich nooit vragen stelt als hij vaststelt dat er geen relaties zijn tussen verschillende delen van de familie. Uw verklaring dat u 'sinds u het goede en het kwade kan onderscheiden altijd weg bent gebleven van uw familie' (CGVS 4 Atiqullah, p. 7), is niet geloofwaardig in het licht van uw verklaringen bij uw eerste persoonlijk onderhoud dat u ook toen u in Kabul werkte regelmatig op bezoek ging bij uw familie (CGVS 1 Atiqullah, p. 9).

De kans gegeven om het niet overeenkomen van de grootmoeders en hun nakomelingen wat meer toe te lichten zegt u slechts dat als er geen contacten zijn, er ook geen relaties zijn en dat u dan ook niet kan vertellen over onenigheden (CGVS 4 Atiqullah, p. 7). Gewezen op het belang om zo concreet mogelijk te maken dat de verschillende delen van de familie niet overeenkwamen, geeft u aan dat u vertelde wat u wist (CGVS 4 Atiqullah, p. 7). Het is opmerkelijk dat u enerzijds aanhaalt dat er ruzie was tussen de verschillende grootmoeders en hun nakomelingen, maar dat u dit anderzijds niet met concrete voorbeelden kan staven.

Verder doet het ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde relaties dat u niet op de hoogte bent over de verdeling van de erfenis van uw grootvader (CGVS 4 Atiqullah, p. 9). Indien er in uw familie werkelijk spanning omtrent de zorg van uw grootvader voor de verschillende grootmoeders en hun nakomelingen aan de basis lagen van een breuk tussen de verschillende delen van de familie, kan verwacht worden dat u zou kunnen toelichten wie welke bezittingen kreeg bij zijn overlijden.

Uit het voorgaande dient besloten te worden dat u er geenszins in geslaagd bent om aan te tonen dat er geen relaties tussen de verschillende delen van uw familie zouden zijn om de reden die u naar voren schuift.

Bovendien werden er verschillende vaststellingen gedaan die erop wijzen dat er wel degelijk contact is tussen de nakomelingen van de drie vrouwen van uw grootvader Mohammad Sharifi.

Ten eerste is het opvallend dat u en uw familieleden allemaal voor België kiezen om een verzoek om internationale bescherming te doen. U meent dat u onderweg pas besliste naar waar u zou vluchten (CGVS 4 Atiqullah, p. 11). U zegt dat u niet wist dat Hashem en Edris ook in België waren toen u voor België koos (CGVS 4 Atiqullah, p. 11). Er kunnen vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen dat u op puur toevallige basis net naar het land reisde waar ook uw halfneven zich bevonden. Meer plausibel is dat u op basis van hun aanwezigheid in België ook voor België opteerde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Ook de vaststelling dat Murtaza, Monir en Najib samen reisden wijst erop dat er meer contacten zijn tussen de verschillende delen van de familie dan u wenst prijs te geven. Uit de verklaringen van Murtaza blijkt dat Monir en Najib (nakomelingen Mogul) en Murtaza (nakomeling Abai) samen naar België gereisd zijn (CGVS Murtaza dd. 8 februari 2018 (CGVS 3 Murtaza), p. 9). U meent dat u niet weet wie van uw familie samen gereisd is (CGVS 3 Atiqullah, p. 22). Dat u niet op de hoogte zou zijn dat uw schoonbroer én neef Murtaza, die regelmatig bij u en uw vrouw over de vloer komt, samen reisde met Monir en Najib is niet geloofwaardig (CGVS 3 Atiqullah, p. 17). Dat u doet alsof uw neus bloedt, doet andermaal vermoeden dat u wenst te verbergen dat er wel degelijk banden zijn tussen de verschillende delen van de familie. Ermee geconfronteerd dat deze drie samen reisden, zegt u dat het goed kan zijn (CGVS 3 Atiqullah, p. 23). Dat deze drie personen samen de reis naar Europa ondernamen, wijst erop dat er wel degelijk contacten zijn tussen de verschillende delen van de familie.

Ook werd vastgesteld dat u uw contacten met andere familieleden in België minimaliseert. Gevraagd wie van uw familieleden u in België contact had, zegt u dat u geen contact had met familieleden en meldt u slechts dat u eenmalig Mohammad Farid zag op een begrafenis (CGVS 4 Atiqullah, p. 11). Nochtans gaf Hamid aan dat hij u een keer zag en sprak in Gent een jaar à anderhalf jaar geleden (CGVS 2 Hamid, p. 10). Hiermee geconfronteerd zegt u dat dat niet zo was en dat u geen contact had (CGVS 4 Atiqullah, p. 11). Ook Omid Noori stelt nochtans dat hij u eens zag in Oostende en u groette (CGVS 3 Omid, p. 12). Hiermee geconfronteerd, vraagt u naar een bewijs en waar u hem dan wel ontmoet zou hebben en stelt u dat u geen contact met hem heeft (CGVS 4 Atiqullah, p. 12). Deze tegenstrijdige verklaringen omtrent of u uw familieleden al dan niet zag in België doet wederom vermoeden dat u de relaties met andere delen van de familie wenst te verdonkeremanen.

De vaststelling dat Omid Noori (nakomeling Nazi Gul) op het adres woonde waar uw broer Mohammad Khalil (nakomeling Abai) voordien woonde, doet ook vermoeden dat er in België wel degelijk contacten zijn tussen de verschillende delen van de familie. Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt immers dat uw broer Mohammad Khalil op een bepaald adres woonde tot november 2017. Vanaf januari 2018 woont Omid Noori op exact hetzelfde adres. Aan Omid Noori gevraagd hoe hij op dit adres terecht gekomen was, zegt hij dat dat zijn neef Khalil er voordien woonde, maar dat die een ander huis gevonden had (CGVS 4 Noori, p. 24). De vaststelling dat Omid Noori (nakomeling Nazi Gul) het adres van Mohammad Khalil overneemt (nakomeling Abai), wijst er andermaal op dat er wel degelijk contact is tussen de verschillende delen.

Er werd ook vastgesteld dat Edris en Mohammad Khalil samen op hetzelfde adres gewoond hebben van 18 juli 2016 tot 8 december 2016. Dat uw broer samen woonde met uw halfneef ondanks uw verklaringen dat het contact met uw halfbroers en halfzussen slecht was (CGVS 3 Atiqullah, p. 7), doet vermoeden dat u ook niet helemaal eerlijk bent over het contact tussen u en de familieleden met wie u slechts een grootouder deelt. Gevraagd naar de kinderen van Fahima, zei u trouwens in eerste instantie dat ze waarschijnlijk allemaal in Logar zijn en dat u geen contact heeft (CGVS 3 Atiqullah, p. 9) om even later toe te geven dat Edris ook in België is (CGVS 3 Atiqullah, p. 16).

Ook uit de huwelijksakte van Omid Noori blijkt dat er wel degelijk contact was tussen de verschillende delen van de familie. De getuigen bij het huwelijk van Omid Noori (nakomeling Nazi Gul) waren immers Naeem (nakomeling Mogul) en Basir, de zoon van Mohammad Daoud (nakomeling Abai), zo blijkt uit het document. In zijn verklaringen zegt Omid Noori dat het om Basir (nakomeling Mogul), de zoon van Sami gaat (CGVS 4 Omid Noori, p. 4), ook al strookt dit niet met de informatie op het document zelf. Wat er ook van zij, dat leden van andere grootmoeders als getuigen hun vingerafdruk plaatsten op de huwelijksakte van Omid Noori wijst er op dat er wel degelijk familiale banden zijn tussen de nakomelingen van de verschillende grootmoeders.

Ook de verklaringen van Omid Noori (nakomeling Nazi Gul), die aangeeft dat hij enige tijd in Kabul verbleef in het huis van zijn halfneven Bashir en Najib (nakomelingen Mogul) (CGVS 4 Omid Noori, p. 9, 17), wijzen erop dat er wel degelijk banden bestonden tussen de verschillende delen van de familie.

De vaststelling dat u en uw familieleden in behoorlijke mate op de hoogte zijn van elkaars reilen en zeilen, zoals blijkt uit voorgaande argumentatie, doet ook afbreuk aan uw verklaringen dat er geen contact was tussen de verschillende delen van de familie.

Verder kan er ook gewezen worden op indicaties op facebook waaruit blijkt dat de familiale banden bezegeld worden met facebookvriendschappen, likes en commentaren. Waar uw eigen facebookaccount goed is afgeschermd kan uit de facebookaccounts van uw familieleden echter afgeleid worden dat er wel degelijk contacten bestaan tussen de nakomelingen van de drie vrouwen van uw grootvader.

Ook bij de vriendenlijst van 'Omid Noori' (Omid Noori, nakomeling Nazi Gul) werd vastgesteld dat er nakomelingen van Mogul en Abai in zijn vriendenlijst voorkomen. Zo is een van de personen die voorkomt in deze vriendenlijst 'Khwaja Shafi Sharifi', die als user ID 'khwajakhalil.irfan' heeft en van wie op basis van de foto bevestigd werd dat het om uw vader (nakomeling Abai) gaat door verschillende personen (CGVS 3 Atiqullah, p. 17; CGVS Mohammad Khalil, p. 23; CGVS Mohammad Farid, p. 24; CGVS 3 Omid Noori, p. 22). Ook 'Shafiq Sharifi' staat in de vriendenlijst van Omid Noori. Van het profiel van Shafiq Sharifi werd bevestigd dat dit om uw halfbroer Shafiq (nakomeling Abai) gaat (CGVS 3 Atiqullah, p. 19; CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 24; CGVS 2 Mohammad Farid, p. 25; CGVS 2 Omid Noori, p. 23). Ook 'Khwaja Sharifi Sharifi' (Mujtaba, nakomeling Abai) staat in de vriendenlijst van Omid Noori. Ook 'Sami Sharifi' (uw halfoom Sami, nakomeling Mogul) staat bij de vrienden van Omid. Ook 'Edris Khan', wiens user ID op facebook 'edris.rashidi' is en van wie bevestigd werd dat het gaat om uw halfneef Edris (nakomeling Abai) (CGVS 3 Atiqullah, p. 19; CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 26; CGVS 2 Mohammad Farid, p. 26; CGVS 3 Omid Noori, p. 24) staat in deze vriendenlijst. Ook 'Naweed Sharifi', van wie eerder gesteld werd dat het gaat om dat zoon van Naeem (nakomeling Mogul) staat in de vriendenlijst van Omid Noori. Ook 'Najeeb Sharifi' staat in de vriendenlijst van Omid Noori. Bovendien werd vastgesteld dat Omid Noori comments krijgt van 'Khwaja Mohammad' een profiel dat als user ID 'khwajamohammad.sharifi' heeft en waarvan bevestigd werd dat dit het profiel van uw broer Mohammad Khalil (nakomeling Abai) is (CGVS 3 Atiqullah, p. 20; CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 25; CGVS 2 Mohammad Farid, p. 23). Ook van 'Naweed Sharifi' (nakomeling Mogul) krijgt Omid Noori comments. Ook is er een persoon met de naam 'Mustafa Sharifi' die comments geeft aan Omid Noori.

Ook in de vriendenlijsten van het facebookaccount 'Haji Shafi Rahguzar' dat als user ID 'hajishafi.rahguzar' heeft en waarvan bevestigd werd dat de persoon op de profielfoto uw vader is (CGVS 3 Atiqullah, p. 17; CGVS Mohammad Khalil, p. 23; CGVS Mohammad Farid, p. 24; CGVS 3 Omid Noori, p. 22) duiken er vriendschappen met nakomelingen van een andere grootmoeder op. Zo staat 'Hamid Noori' (nakomeling Nazi Gul) in diens vriendenlijst, net als 'Afg Bacha' van wie de user ID 'farhad.farzan.98' is en van wie bevestigd werd dat het gaat om Hashem (Nakomeling Nazi Gul) (CGVS 3 Atiqullah, p. 21; CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 25; CGVS 2 Mohammad Farid, p. 26; CGVS 3 Omid Noori, p. 24)

Bij het facebookaccount van uw broer Mohammad Khalil, met name het account van 'Khwaja Mohammad', werd vastgesteld dat deze commentaren geeft bij 'Ahmad Sharifi', wiens user ID 'mojeeb.sharifi' is en van wie bevestigd werd dat het om Mojeeb (nakomeling Mogul) gaat (CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 25; CGVS 2 Mohammad Farid, p. 25). Ook Omid Noori bevestigt dat het om de zoon van Sami gaat (CGVS 3 Omid, p. 23). Mohammad Khalil geeft ook commentaar bij 'Afg Bacha', van wie eerder werd aangehaald dat het om Hashem (nakomeling Nazi Gul) gaat. Mohammad Khalil liket ook Omid Noori (nakomeling Nazi Gul). Ook wisselt Mohammad Khalil comments uit met 'Sharifi Hamid', wiens user ID 'sharifi.hamid.71' is. Dat dit de facebookpagina van Hamid (nakomeling Nazi Gul) is, werd bevestigd door meerdere familieleden en ook door Hamid zelf (CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 24; CGVS 3 Omid, p. 23; CGVS 2 Mohammad Farid, p. 25, CGVS 3 Atiqullah, p. 20; CGVS 2 Hamid, p. 21).

Van het account van 'Sharifi Hamid' (nakomeling Nazi Gul) werd dan weer vastgesteld dat hij comments geeft bij 'Edris Khan' (nakomeling Abai), Sami Sharifi (nakomeling Mogul) en bij Shafiq Sharifi (nakomeling Abai). Zelf ontvangt 'Sharifi Hamid' ook likes van 'Naweed Sharifi' (nakomeling Mogul) en van 'Rafi Sharifi' die als user ID 'rafi.sharifi.5' heeft en van wie bevestigd wordt dat het om Rafi (nakomeling Abai) gaat (CGVS 3 Atiqullah, p. 20; CGVS 2 Mohammad Khalil, p. 24). Ook van 'Edris Khan' (nakomeling Abai) en 'Shafiq Sharifi' (nakomeling Abai) krijgt 'Sharifi Hamid' likes.

Ook bij het facebookaccount van 'Sami Sharifi' (nakomeling Mogul) werd vastgesteld dat deze veel personen in zijn vriendenlijst had die nakomeling zijn van een andere grootmoeder. Zo werd vastgesteld dat 'Khwaja Sharifi Sharifi' (Mujtaba, nakomeling Abai) en 'Farid Sharifi Sharifi' (Mohammad Farid, nakomeling Nazi gul) in zijn vriendenlijst staan. Ook 'Habib Sharifi' (Habib, nakomeling Abai), 'Omid Noori' (nakomeling Nazi Gul) en 'Shafiq Sharifi' (nakomeling Abai) staan in zijn vriendenlijst.

Ook verschillende foto's die op de facebookwall van Omid Noori werden teruggevonden, tonen aan dat er wel degelijk contact waren/zijn tussen de verschillende delen van de familie. Dat er vastgesteld diende te worden dat u die contacten minimaliseert, doet vermoeden dat u wenst te verbergen dat jullie

wel degelijk relaties hebben. Zo poseren Mohammad Farid en Omid Noori (nakomelingen van Nazi Gul) samen met Naeem op een foto van mei 2015 (nakomeling van Mogul) (CGVS 4 Omid Noori, p. 22 over bijlage A). Op een van de foto's op het profiel van Omid Noori staan uw broer Mohammad Khalil, uw halfbroer Shafiq (nakomelingen van Abai) samen met Mohammad Farid (nakomeling Nazi Gul) (CGVS 4 Omid Noori, p. 22 over bijlage B). Omid Noori postte deze foto op zijn profiel op 31 januari 2016, na zijn aankomst in België. Deze foto waarop deze drie personen in Westerse kleding te zien zijn, doet vermoeden dat er dus in België wel degelijk contact was tussen verschillende delen van de familie. Op een ander plaatje poseren Hamid (nakomeling Nazi Gul) en Sami (nakomeling Mogul) samen (CGVS 4 Omid Noori, p. 22 over bijlage F). Deze foto werd volgens Omid Noori in Afghanistan getrokken. Verder is er ook een foto van Nur (nakomeling Nazi Gul), die poseert voor het huis van Najeeb (nakomeling Mogul) (CGVS Omid Noori, p.22, 23). Tot slot is er ook een foto van Nur (nakomeling Nazi Gul) en Wahid (nakomeling Abai) (CGVS Omid Noori, p. 23). Deze foto's tonen wederom aan dat er wel degelijk banden zijn tussen de nakomelingen van de verschillende vrouwen van uw grootvader Mohammad Sharifi. De bevestiging omtrent de identiteiten van de genoemde personen op deze foto's kan gevonden worden in de vergelijking met de foto's van de eerder genoemde facebookaccount van voornoemde personen. Van Naeem levert een vergelijking met de foto van Naeem op de huwelijksakte van Omid Noori de vaststelling op dat het wel degelijk om dezelfde persoon gaat.

Deze vaststellingen op facebook ondergraven de geloofwaardigheid van het door u beweerde ontbrekende contact tussen de nakomelingen van de verschillende oma's ten eerste.

Uit het voorgaande dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om aan te tonen dat er geen contact zou zijn tussen de nakomelingen van de verschillende vrouwen van Mohammad Sharifi.

Wat uw familiaal netwerk in Kabul betreft, dient dus vastgesteld te worden dat u hierover wel degelijk frauduleuze verklaringen afgelegd heeft door te zeggen dat u geen familie had in Kabul (Verklaring meervoudige aanvraag Atiqullah Sharifi dd. 17/07/2014, vraag 15; CGVS 2 Atiqullah, p. 4, 6), terwijl uit voorgaande argumentatie duidelijk blijkt dat zowel leden van het gezin van uw halfoom Sami en leden van het gezin van uw halfoom Naeem zich in Kabul bevonden op het moment dat u de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Ook van uw oom en schoonvader Mohammad Nabi en zijn zonen kan aangenomen worden dat zij ook in Kabul woonden, net als van Basir, de zoon van Mohammad Daoud. Ook Omid Noori gaf toe dat hij enige tijd in Kabul verbleef, net zoals Hashem dat toegaf over zichzelf en zijn broer Del.

Bovendien werd vastgesteld dat ook uw verklaringen dat u in de tijd dat u in Kabul werkte de werkbasis niet verliet (Verklaring meervoudige aanvraag dd. 17/07/2014, vraag 15) en dat u in de kelder van de bakkerij werkte, sliep en zich daar verborg (CGVS 2 Atiqullah, p. 6) die u eerder aflegde niet standhielden bij de nieuwe persoonlijke onderhouden die met u georganiseerd werden.

Gevraagd of u wel eens de stad in ging toen u werkte voor UNOPS en UNDP, gaf u aan dat u per week vijf à zes dagen werkte en dat u 's zondags wel eens naar markten ging om boodschappen te doen (CGVS 4 Atiqullah, p. 4). Dit strookt niet met uw eerdere verklaring dat u de werkbasis niet verliet (Verklaring meervoudige aanvraag dd. 17/07/2014, vraag 15). U vraagt bovendien zich luidop af wanneer u eens de tijd had om eens iets voor uzelf te doen (CGVS 4 Atiqullah, p. 4). Nochtans is het niet aannemelijk dat u jarenlang in de compound van uw werkgever zou verblijven zonder dat u ooit de tijd zou hebben om er op uit te trekken in Kabul.

Aangaande uw werk in de bakkerij stelt u dat u er 's nachts werkte en brood en taart bakte (CGVS 4, Atiqullah, p. 4). U stelt dat u af en toe wel eens buiten ging (CGVS 4 Atiqullah, p. 5). Gepeild of u wel eens buiten kwam in de periode dat u in de bakkerij werkte, zegt u dat u wel eens naar buiten ging maar dat u zich niet herinnert of er een specifieke plaats was waar u naartoe ging om zich te ontspannen. Gevraagd wat u dan deed als u buiten de bakkerij kwam, geeft u uiteindelijk aan dat u het niet weet en dat men naar de hamam of naar het kapsalon ging (CGVS 4 Atiqullah, p. 5). Uw verklaringen omtrent uw activiteiten in de bakkerij, namelijk dat u taart en brood bakte (CGVS 4 Atiqullah, p. 4) stroken overigens niet met de inhoud van het certificaat dat u voorlegde om uw activiteiten bij de bakkerij te staven waarop staat dat u als chauffeur werkte voor deze bakkerij tot 10/12/1391 Afghaanse Kalender (AK) (30 december 2012 gregoriaanse kalender (GK)). Het voorgaande leidt tot de vaststelling dat het beweerde 'verborgen' leven dat u leidde in de bakkerij niet aannemelijk is (CGVS 2 Atiqullah, p. 6). Bovendien dient in herinnering gebracht te worden dat er geen geloof gehecht werd aan de door u beweerde problemen met de taliban en dat er dus in uw hoofd ook geen geloofwaardige reden zou zijn waarom u zou moeten onderduiken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat er na overweging van het nieuwe element in uw dossier geen geloof kan worden gehecht aan uw eerdere beweringen dat u in Kabul geen familiaal netwerk had op het moment dat aan u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd en evenmin aan uw bewering dat u uw werkbasis nooit verliet en ondergedoken leefde in de tijd dat u voor de bakkerij werkte. Bijgevolg blijkt dat uw subsidiaire beschermingsstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest

voor het toekennen van uw beschermingsstatuut. Er dient dan ook te worden besloten dat u ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend daar er ab initio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet in uw hoofde bestond. De eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg ingetrokken.

Geconfronteerd met de aanwijzingen van fraude waarover het CGVS beschikt en aan u de kans geboden om alle redenen aan te halen waarom u uw statuut dient te behouden zegt u dat u bij uw verklaringen blijft die u in het verleden afgelegd heeft (CGVS 4 Atiqullah, p. 13). U zegt dat u geen enkel contact heeft met andere mensen en dat u wilt dat men uw situatie beoordeelt op basis van uw verklaringen en niet op basis van de verklaringen van anderen die niets met u te maken hebben (CGVS 4 Atiqullah, p. 13). U haalt aan dat u geen crimineel bent, dat u België dankbaar bent en dat u uw best deed om op uw eigen benen te staan en voor uw gezin te zorgen (CGVS 4 Atiqullah, p. 14). U haalt aan dat u en uw gezin stress hebben door de onzekerheid die jullie boven het hoofd hangt (CGVS 4 Atiqullah, p. 14) en vraagt om het gewoon zo te laten en jullie de kans te geven een menswaardig leven te leiden (CGVS 4 Atiqullah, p. 14). Er dient vastgesteld te worden dat geen van de zaken die u aanhaalt afbreuk doet aan de vaststelling dat u op basis van fraude uw beschermingsstatus bekwam..

Tenslotte dient ook aangestipt te worden dat u, naast de eerdere door u aangehaalde asielmotieven geen nieuwe motieven opgeworpen heeft. U haalde slechts aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest omdat u samenwerkte met buitenlanders (CGVS 3 Atiqullah, p. 25). Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan deze door u beweerde problemen met de taliban. Dit werd bevestigd door de RvV. U haalde ook uw vrees aan omdat u een tijdje in de kerk zat (CGVS 3 Atiqullah, p. 25). Ook aangaande deze vrees werd bij uw derde verzoek om internationale bescherming vastgesteld door het CGVS dat er geen geloof gehecht kon worden aan dit asielmotief. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Verder haalt u geen nieuwe elementen aan, maar verwijst u slechts naar de algemene veiligheidssituatie (CGVS Atiqullah, p. 25).

Gezien bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is er voorts toe gehouden de actuele veiligheidssituatie in het land van herkomst te onderzoeken. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening

te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarnaar u zou terugkeren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. In casu betreft het de provincie Logar - gezien uw verklaringen over uw herkomst uit Afghanistan – en de stad Kabul – gezien uw verklaringen over uw jarenlange verblijf in deze stad.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende bijna tien jaar gewerkt en gewoond heeft in de stad Kabul (CGVS 1 Atiqullah, p. 6) en dat dus kan aangenomen worden dat u aanzienlijk vertrouwd bent met de stad en dat u er de weg kent. Uit het voorgaande blijkt bovendien dat u een zeer sterk familiaal netwerk in Kabul heeft en dat er aangenomen moet worden dat u met dit netwerk contacten onderhoudt. Zoals eerder aangestipt kan aangenomen worden dat de volgende familieleden in Kabul wonen: uw oom en schoonvader Mohammad Nabi en zijn zoon Mujtaba, uw halfoom Naeem en zijn zonen Naweed en Majib, uw halfneef Mohammad Basir en zijn moeder, en uw neef Basir die de zoon is van uw oom Mohammad Daoud. Er kan dan ook verwacht worden dat uw familie u zal helpen als u zich terug in Kabul vestigt. Verder verklaarde u dat u negen jaar naar school geweest bent en kan u communiceren in Dari, Pashtu en Engels (CGVS 1 Atiqullah, p. 7). U heeft daarbij ook gedurende 10 jaar de nodige werkervaring opgebouwd in Kabul in twee verschillende sectoren (chauffeur en bakkerij), wat u dan ook in staat stelt bij een huidige terugkeer opnieuw aan de slag te gaan in een gelijkaardige context (CGVS 1 Atiqullah, p. 7, 8, 10). Ook in België werkte u een jaar als chauffeur bij een kringloopwinkel en werkt u momenteel sinds een jaar en drie maanden in een fabriek die zonnepanelen maakt (CGVS 4 Atiqullah, p. 3). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud en dat van uw gezin te voorzien.

Gepeild naar de redenen waarom u niet in Kabul zou kunnen wonen, verwijst u naar uw eerdere aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden asielmotieven (CGVS 3 Atiqullah, p. 25). Met name de door u aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban naar aanleiding van uw werk, waarover het CGVS reeds oordeelde dat dit niet geloofwaardig was en hierin gevolgd werd door de RvV, en de bedreigingen die u kreeg omwille van uw verblijf in een kerk, die in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming niet geloofwaardig bevonden werden in een beslissing van het CGVS waartegen u niet in beroep ging (CGVS 3 Atiqullah, p. 25). Uw beweringen inzake deze aangehaalde problemen kunnen niet als een ernstige belemmering voor vestiging in de stad Kabul worden beschouwd.

Hoewel het CGVS ten tijde van de toekenning van uw beschermingsstatuut oordeelde dat er voor burgers afkomstig uit de provincie Logar een beschermingsnood zoals voorzien in artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet bestond moet er vastgesteld worden dat de veiligheidssituatie in Logar actueel van die aard is dat er niet langer vanuit gegaan wordt dat elke burger uit de provincie Logar een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld loopt.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt

de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Zoals hierboven aangegeven wordt hieronder eveneens de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aangaande de artikels die u voorlegt inzake de veiligheidssituatie dient immers opgemerkt te worden dat in de mate dat het eerste artikel verwijst naar geweld in Kabul, vastgesteld dient te worden dat dit kadert in het hiervoor beschreven patroon van geweld. Zo valt de verwijzing naar de zelfmoordaanslag op Mawood educatie centrum in het westen van Kabul op 15 augustus 2018, onder het hierboven beschreven geweld door IS die soft targets in sjiiitische wijken viseren (zie artikels toegevoegd aan het administratief dossier). De verwijzing naar de aanval op camp green village in januari 2019 kadert dan weer in het hierboven beschreven geweld tegen buitenlandse aanwezigheid. Het tweede artikel bespreekt dan wel burgerslachtoffers, maar preciseert geen geografisch gebied waardoor het niet mogelijk is op basis van dit artikel conclusies te trekken over de veiligheidssituatie in Kabul stad. Het derde artikel betreft een persoon die in Nederland verbleef, naar Kabul ging om zijn familie te zien en daar gedood werd. U geeft aan dat dit artikel verband met u heeft in de zin dat uw leven ook in gevaar was doordat u bedreigd werd door uw werk voor organisaties (CGVS 4 Atiqullah, p. 14, 15). Het artikel spreekt overigens helemaal niet over doelgericht geweld omwille van een vroegere tewerkstelling van het slachtoffer maar slechts over een overval met dodelijke afloop. Aangezien het crimineel geweld betreft heeft deze gebeurtenis geen uitstaans met willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul-stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt in het kader van het onderzoek naar uw status, slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De foto's die u voorlegt en waarvan u zei dat uw vrouw ze van uw schoonvader kreeg kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden (CGVS 3 Atiqullah, p. 26). Zoals eerder toegelicht kunnen ook de drie artikels die u voorlegt de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten van uw vrouw en drie kinderen werpen evenmin een nieuw licht op de vaststelling dat u over een familiaal netwerk in Kabul beschikt.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat de status van subsidiaire bescherming van uw broer Mohammad Khalil, uw halfneef Omid Noori en uw halfneef Hamid Sharifi eveneens werd ingetrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat zijn subsidiaire beschermingsstatus behouden dient te worden.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en:

*"- te zeggen voor recht dat verzoeker zijn recht blijft behouden op de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet;
- te zeggen voor recht dat verzoeker het grondgebied van België niet dient te verlaten;"*

2.2. Stukken

Op 14 september 2020 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij refereert aan de COI Focus *"Afghanistan: Security situation in Kabul City"* van 8 april 2020.

Ter zitting van 23 september 2020 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarbij hij de volgende nieuwe stukken voegt:

- een attest van het Psychiatrisch Centrum Menen van 27 december 2019;
- een attest van Dr. D.C. van 16 december 2019;
- documenten inzake integratie, inburgering en het volgen van Nederlandse lessen: deelcertificaten van verschillende modules van lessen Nederlands, een getuigschrift van het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een inburgeringsattest van 1 februari 2016.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Intrekking subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Op 2 september 2013 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij wordt bedreigd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden als chauffeur voor overheidsinstanties. Op 6 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en omdat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Bij 's Raads arrest nr. 122 759 van 18 april 2014 werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 20 mei 2014 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en legt een aantal bijkomende documenten voor. Op 11 juni 2014 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag waartegen verzoeker geen beroep aantekende, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 26 juni 2014 dient verzoeker een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Hij voegt toe dat zijn ouders intussen naar Iran waren gevlucht omwille van de problemen met de taliban en dat hij in België onderdak zocht in een kerk hetgeen ingeval van terugkeer naar Afghanistan onaanvaardbaar zou zijn. Tevens stelt hij dat hij in Kabul geen familie of netwerk heeft en dat hij er in de periode dat hij er was tewerkgesteld niet buiten kwam. Hij legt een aantal bijkomende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Op 11 september 2014 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas en evenmin aan zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in een Belgische kerk, doch inzake de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet werd gemotiveerd als volgt: *“Gezien uw afkomst uit het district Pul-e Alam in de provincie Logar, uw positie en situatie in deze regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Pul-e Alam in de provincie Logar, de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van artikel 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.”* (administratief dossier, stuk 18).

Bij de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van familieleden van verzoeker kwam een nieuw element aan het licht, met name dat verzoeker in stad Kabul wel degelijk over een familiaal netwerk beschikte toen hij er vertrok en dat hij er heden nog steeds over een dergelijk netwerk beschikt. Om verzoeker de mogelijkheid te geven om op dit nieuwe element te reageren en de redenen voor het behoud van zijn status aan te halen werd verzoeker op 17 oktober 2018 en 25 april 2019 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet om de op 11 september 2014 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken omdat verzoeker het bestaan van een familiaal netwerk in de stad Kabul voor de asielinstanties verborgen had gehouden.

Meer bepaald stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing onder meer vast dat (i) verzoeker via de drie echtgenotes van zijn grootvader uitgebreide familiale banden heeft; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet dat de zonen van zijn halfoom Sami (Monir en Najibullah) in Kabul wonen, terwijl zijn broer dit wél weet en terwijl zijn schoonbroer/neef Murtaza, met wie verzoeker in België contact heeft, samen met deze zonen van halfoom Sami naar België reisde; (iii) een andere zoon van halfoom Sami, Mohammad Basir, volgens de verklaringen van diens eigen broer (Najibullah) tijdens diens gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 november 2016 op dat moment nog steeds in Kabul woont, terwijl verzoeker pas laatsttijdig toegeeft deze Mohammad Basir te kennen hetgeen doet vermoeden dat verzoeker zijn familiaal netwerk in Kabul verborgen tracht te houden; (iv) verzoekers verklaringen over zijn schoonfamilie (schoonvader = oom langs vaderszijde, Mohammad Nabi) vaag zijn en tegenstrijdig met de verklaringen over deze familieleden afgelegd door zijn andere in België verblijvende familieleden, hetgeen het vermoeden versterkt dat hij informatie over zijn familiaal netwerk verborgen tracht te houden; (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet of zijn schoonbroers (die tevens zijn neven zijn) al dan niet naar Kabul verhuisden, zodat mede gelet op de verklaringen van zijn familieleden Omid Noor en Hamid dat verzoekers schoonvader/oom, Mohammad Nabi, al 10 à 15 jaar in Kabul woont, kan worden aangenomen dat zijn schoonfamilie reeds ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in Kabul woonde; (vi) het voorgaande wordt versterkt door de vaststelling dat verzoekers schoonbroer/neef Murtaza volgens de verklaringen van verzoekers halfneef Omid Noori op het moment van diens vertrek uit Afghanistan ook in Kabul woonde, terwijl de Raad in hoofdte van Murtaza vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan diens voorgehouden verblijf in de provincie Logar voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan (zie 's Raads arrest nr. 214 473 van 20 december 2018); (vii) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet waar zijn schoonbroer/neef Mujtaba verblijft, alhoewel hij en zijn echtgenote met diens broer (verzoekers schoonbroer/neef) Murtaza nog steeds contact hebben; (viii) verzoeker heeft

nagelaten enkele familieleden te vermelden (met name halfoom Naeem; Del, ook bekend als Sayed Ahmad, de zoon van halftante Nazima; en Basir, de zoon van zijn oom Mohammad Daoud), terwijl er net omtrent deze personen indicaties zijn dat zij in Kabul verbleven of nog steeds verblijven, hetgeen opnieuw het vermoeden versterkt dat verzoeker zijn familiaal netwerk in de stad Kabul verborgen tracht te houden; (ix) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet waar zijn halfneef Omid Noori verbleef in Afghanistan, terwijl deze zelf verklaarde dat hij reeds van voor zijn huwelijk op 30 juni 2012 in Kabul woonde; (x) verzoekers broer Mohammad Khalil in het verleden op zijn Facebookpagina aangaf van Kabul afkomstig te zijn; (xi) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat er geen contacten waren tussen de nakomelingen van de drie echtgenotes van zijn grootvader; (xii) het voorgaande des te meer klemmt daar uit verschillende vaststellingen blijkt dat er wel degelijk contact is tussen de nakomelingen van de drie echtgenotes van verzoekers grootvader; (xiii) uit het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoeker frauduleuze verklaringen aflegde over zijn familiaal netwerk in Kabul; (xiv) in het licht van zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 oktober 2018 en op 25 april 2019 evenmin nog langer geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in de periode dat hij in Kabul werkte de werkbasis niet verliet en dat hij in de kelder van de bakkerij werkte, sliep en zich daar verborg; en (xv) gezien het geheel van het voorgaande dient vastgesteld dat aan verzoeker ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend daar er in zijn hoofdte *ab initio* geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, zodat de aan hem op 11 september 2014 toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet. Wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker zowel in de provincie Logar als in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel loopt. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

[...]

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

2.3.2.4. Er dient vastgesteld dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat de bestreden beslissing “*integraal en uitsluitend*” is gebaseerd “*op indirecte bewijzen en vermoedens*”, uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de erin vervatte motieven steun vinden in het administratief dossier. Zo dient gewezen op onder meer de informatie die op Facebook werd teruggevonden betreffende verzoekers familieleden en de gehoorverslagen en notities van de persoonlijke onderhouds van verzoekers familieleden (zie map 'Landeninformatie') alsook de notities van de persoonlijke onderhouds met verzoeker zelf op 17 oktober 2018 en 25 april 2019. Deze elementen kunnen bezwaarlijk als “*indirecte bewijzen*” worden beschouwd. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er een vermoeden bestaat dat verzoeker zijn familiaal netwerk in de stad Kabul voor de asielinstanties verborgen tracht te houden, dient vastgesteld dat dit vermoeden eveneens steun vindt in het administratief dossier en dat het op uitgebreide en pertinente wijze werd gemotiveerd aan de hand van objectieve gegevens, waaronder verzoekers eigen verklaringen en deze van zijn familieleden. Er kan dan ook allerminst worden aangenomen dat de bestreden beslissing “*integraal en uitsluitend*” is gebaseerd “*op indirecte bewijzen en vermoedens*”.

2.3.2.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Geheel ten onrechte tracht verweerster uit de zeer minieme contacten in België met verre familieleden of vrienden van familieleden, bovendien na de beslissing van het CGVS dd. 13.06.2014, een netwerk in Kabul af te leiden ten tijde dat verzoeker nog in Afghanistan verbleef.”* (eigen onderlijning), dient erop gewezen dat uit de uitgebreide en pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn familiaal netwerk in de stad Kabul en in het licht hiervan zijn contacten met zijn uitgebreide familie verborgen trachtte te houden. Het louter volharden in zijn eerdere bewering dat hij in België slechts *“zeer minieme contacten”* zou hebben met *“verre familieleden of vrienden van familieleden”* doet aan deze uitgebreide en pertinente motivering geen enkele afbreuk. Op welke wijze het feit dat deze motivering in de bestreden beslissing tot stand kwam na de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 11 juni 2014 in het kader van verzoekers tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming een ander licht zou kunnen werpen op deze motivering, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker evenmin verduidelijkt.

Verder dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet louter wordt gewezen op contacten tussen verzoeker en zijn familieleden in België vandaag om te besluiten dat hij ook reeds ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan en ten tijde van het toekennen van zijn subsidiaire beschermingsstatus in Kabul over een familiaal netwerk beschikte, maar dat eveneens op pertinente wijze wordt vastgesteld dat verschillende van verzoekers familieleden reeds in Kabul verbleven op het moment van verzoekers vertrek uit Afghanistan en op het moment van het toekennen van zijn subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Dat de halfneven van verzoeker, zijnde de kleinkinderen voortvloeiend uit het huwelijk van zijn grootvader met zijn tweede vrouw, samen met zijn schoonbroer het land zijn ontvlucht en in september 2015 samen een asielaanvraag indienden in België, levert niet het bewijs dat verzoeker op het ogenblik van zijn asielaanvraag in 2014 een netwerk had in Kabul.”*, dient erop gewezen dat er in de bestreden beslissing nog meerdere andere motieven worden aangehaald om vast te stellen dat verzoeker in Kabul over een familiaal netwerk beschikt(e), zoals het feit dat zijn schoonfamilie in Kabul woonde (zie verder onder punt 2.3.2.7.). Er wordt op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn, *quod in casu*.

Wat betreft verzoekers bewering dat waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaring dat hij geen contact had met zijn halfneven in Kabul, dit volledig is gesteund op de eenzijdige interpretatie van de commissaris-generaal, dient er nogmaals op gewezen dat de motieven in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier. Het betreft dan ook geenszins een subjectieve interpretatie vanwege de commissaris-generaal. Bovendien laat verzoeker zelf na *in concreto* in het verzoekschrift uiteen te zetten waarom zijn verklaring dat hij geen contact had met zijn halfneven in Kabul volgens hem wél geloofwaardig zou zijn. Het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal kan niet worden beschouwd als een dienstig verweer. Betreffende verzoekers blote bewering dat het *“geheel normaal [is] dat een persoon met een zeer uitgebreide familie niet iedereen van zijn familie tot zijn kenniskring kan rekenen en bovendien het reilen en zeilen van elke afzonderlijk familielid kent”*, dient gewezen op het grote belang dat in de Afghaanse samenleving aan familiale banden wordt gehecht, zoals ook reeds in de bestreden beslissing wordt benadrukt en waaromtrent verzoeker geenszins het tegendeel aantoonde. Het loutere feit dat het verre familieleden betreft, dan wel familieleden die slechts via één grootouder een familiale band hebben met verzoeker, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien blijkt uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker ook betreffende zijn naaste familieleden, waaronder zijn schoonvader/oom en zijn schoonbroers/neven, zijn familiaal netwerk in Kabul verborgen trachtte te houden.

2.3.2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Andermaal wenst verzoeker te benadrukken dat hij geen contact had met zijn halfneven net voor zijn vlucht uit Kabul, zijn aanwezigheid op familiefeesten in de provincie Logar spreekt dit niet tegen. Geen enkele halfneef heeft in zijn verhoor een contact met verzoeker op een familiefeest bevestigd, laat staan het bewijs geleverd van een duurzame band om te spreken van een netwerk.”*, dient er vooreerst op gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers aanwezigheid op familiefeesten in de provincie Logar aantoonde dat hij contact had met zijn halfneven in Kabul en evenmin dat verzoekers halfneven contacten met verzoeker op een familiefeest hebben bevestigd. In de bestreden beslissing wordt enkel op pertinente wijze vastgesteld dat verzoeker halfneven heeft die in de stad Kabul wonen of hebben gewoond, alsook dat zijn bewering dat hij al 15 jaar *“ver”* van zijn families blijft niet verzoenbaar is met zijn verklaring dat hij gedurende zijn verblijf in de stad Kabul regelmatig terugkeerde naar zijn familie in de provincie Logar.

2.3.2.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat heel zijn schoonfamilie ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in 2013 in de provincie Logar woonde en dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik bewijst dat zij in Kabul woonden, kan hij evenmin worden bijgetreden. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op uitgebreide en pertinente wijze dat (i) verzoekers verklaringen over zijn schoonfamilie (schoonvader = oom langs vaderszijde, Mohammad Nabi) vaag zijn en tegenstrijdig met de verklaringen over deze familieleden afgelegd door zijn andere in België verblijvende familieleden, hetgeen het vermoeden versterkt dat hij informatie over zijn familiaal netwerk verborgen tracht te houden; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet of zijn schoonbroers (die tevens zijn neven zijn) al dan niet naar Kabul verhuisden, zodat mede gelet op de verklaringen van zijn familieleden Omid Noori en Hamid dat verzoekers schoonvader/oom, Mohammad Nabi, al 10 à 15 jaar in Kabul woont, kan worden aangenomen dat zijn schoonfamilie reeds ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in Kabul woonde; (iii) het voorgaande wordt versterkt door de vaststelling dat verzoekers schoonbroer/neef Murtaza volgens de verklaringen van verzoekers halfneef Omid Noori op het moment van diens vertrek uit Afghanistan ook in Kabul woonde, terwijl de Raad in zijn arrest nr. 214 473 van 20 december 2018 in hoofde van Murtaza vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan diens voorgehouden verblijf in de provincie Logar voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet waar zijn schoonbroer/neef Mujtaba verblijft, alhoewel hij en zijn echtgenote met diens broer (verzoekers schoonbroer/neef) Murtaza nog steeds contact hebben; en (v) verzoeker heeft nagelaten enkele familieleden te vermelden (met name halfoom Naeem; Del, ook bekend als Sayed Ahmad, de zoon van halftante Nazima; en Basir, de zoon van zijn oom Mohammad Daoud), terwijl er net omtrent deze personen indicaties zijn dat zij in Kabul verbleven of nog steeds verblijven, hetgeen opnieuw het vermoeden versterkt dat verzoeker zijn familiaal netwerk in de stad Kabul verborgen tracht te houden. Zoals hiervoor reeds vastgesteld, vinden deze motieven steun in objectieve gegevens opgenomen in het administratief dossier. Het in onderhavig verzoekschrift louter ontkennen van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* uiteen te zetten dat en/of waarom deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn, werpt op voormelde motieven geenszins een ander licht.

Wat betreft verzoekers schoonbroer/neef Murtaza wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing bovendien wel degelijk terecht op dat de Raad in zijn arrest nr. 214 473 van 20 december 2018 ten aanzien van Murtaza vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan diens voorgehouden verblijf in de provincie Logar voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan en dat dient te worden aangenomen dat hij banden en een netwerk heeft in de stad Kabul, hetgeen in samenlezing met de verklaring van verzoekers halfneef Omid Noori dat Murtaza bij zijn vertrek uit Afghanistan in Kabul woonde, en bij uitbreiding in samenlezing met geheel van de andere motieven in de bestreden beslissing, het vermoeden ondersteunt dat verzoeker zijn familiaal netwerk voor de asielinstanties verborgen tracht te houden. Als zodanig blijkt verzoekers eerdere verklaring dat hij in Kabul niet over een familiaal netwerk beschikt, hetgeen één van de redenen was om hem op 11 september 2014 de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wel degelijk leugenachtig te zijn geweest.

2.3.2.8. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Tevens is het hebben van verre of halve familie in een bepaalde stad onvoldoende om onmiddellijk tot het besluit te komen dat verzoeker over een netwerk beschikt.”*, dient nogmaals te worden gewezen op het hoger vermelde grote belang van familiale banden binnen de Afghaanse cultuur. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat er tussen de nakomelingen van de verschillende echtgenotes van zijn grootvader geen contact (meer) zou zijn. Het feit dat verzoeker in de stad Kabul over een familiaal netwerk beschikt, is bovendien wel degelijk relevant voor de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming. Er kan immers, mede gelet op het belang van familiale banden binnen de Afghaanse cultuur, redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ingeval van vestiging in de stad Kabul op deze familiale banden een beroep kan doen om er een leven op te bouwen. De blote bewering in onderhavig verzoekschrift dat een familieband niet automatisch betekent dat er een opvangnetwerk bestaat, volstaat geenszins om *in concreto* aan te tonen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar de stad Kabul geen beroep zou kunnen doen op zijn aldaar aanwezige familieleden. De ondersteuning van een familiaal netwerk beperkt zich overigens niet louter tot het verlenen van onderdak, maar kan uit een veelheid van factoren bestaan, zoals onder meer het verlenen van financiële steun, het verschaffen van voedsel, drank, kleding, het helpen instaan voor hygiëne en verzorging, het vinden van werk, *et cetera*.

2.3.2.9. Waar verzoeker voorts in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Bovendien moet verweerster consequent blijven en verhoren moeten in zijn geheel worden gelezen. Het bestempelen van de verklaring van de halfneven en van de schoonbroer als leugenachtig, om vervolgens stukken uit*

dezelfde verklaringen te halen om tegen verzoeker te gebruiken, is in strijd met de algemene rechtsprincipes van het bewijsrecht.”, laat hij vooreerst na *in concreto* te duiden welke “algemene rechtsprincipes van het bewijsrecht” hij geschonden acht. Tevens laat hij na *in concreto* te duiden welke verklaringen van zijn halfneven en schoonbroer als leugenachtig werden bestempeld doch werden aangehaald om tegen verzoeker te gebruiken. Het loutere feit dat in de beslissingen ten aanzien van verzoekers in België verblijvende halfneven en schoonbroer ongeloofwaardigheden werden vastgesteld betekent niet dat de verklaringen van deze halfneven en schoonbroer *in casu* volledig buiten beschouwing moeten worden gelaten en/of niet (langer) dienstig zouden zijn om de bestreden beslissing (mede) te schragen.

2.3.2.10. Wat betreft verzoekers eigen periode van verblijf in de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat in het licht van zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 oktober 2018 en op 25 april 2019 evenmin nog langer geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in de periode dat hij in Kabul werkte de werkbasis niet verliet en dat hij in de kelder van de bakkerij werkte, sliep en zich daar verborg:

“Bovendien werd vastgesteld dat ook uw verklaringen dat u in de tijd dat u in Kabul werkte de werkbasis niet verliet (Verklaring meervoudige aanvraag dd. 17/07/2014, vraag 15) en dat u in de kelder van de bakkerij werkte, sliep en zich daar verborg (CGVS 2 Atiqullah, p. 6) die u eerder aflegde niet standhielden bij de nieuwe persoonlijke onderhoud die met u georganiseerd werden.

Gevraagd of u wel eens de stad in ging toen u werkte voor UNOPS en UNDP, gaf u aan dat u per week vijf à zes dagen werkte en dat u 's zondags wel eens naar markten ging om boodschappen te doen (CGVS 4 Atiqullah, p. 4). Dit strookt niet met uw eerdere verklaring dat u de werkbasis niet verliet (Verklaring meervoudige aanvraag dd. 17/07/2014, vraag 15). U vraagt bovendien zich luidop af wanneer u eens de tijd had om eens iets voor uzelf te doen (CGVS 4 Atiqullah, p. 4). Nochtans is het niet aannemelijk dat u jarenlang in de compound van uw werkgever zou verblijven zonder dat u ooit de tijd zou hebben om er op uit te trekken in Kabul.

Aangaande uw werk in de bakkerij stelt u dat u er 's nachts werkte en brood en taart bakte (CGVS 4, Atiqullah, p. 4). U stelt dat u af en toe wel eens buiten ging (CGVS 4 Atiqullah, p. 5). Gepeild of u wel eens buiten kwam in de periode dat u in de bakkerij werkte, zegt u dat u wel eens naar buiten ging maar dat u zich niet herinnert of er een specifieke plaats was waar u naartoe ging om zich te ontspannen. Gevraagd wat u dan deed als u buiten de bakkerij kwam, geeft u uiteindelijk aan dat u het niet weet en dat men naar de hamam of naar het kapsalon ging (CGVS 4 Atiqullah, p. 5). Uw verklaringen omtrent uw activiteiten in de bakkerij, namelijk dat u taart en brood bakte (CGVS 4 Atiqullah, p. 4) stroken overigens niet met de inhoud van het certificaat dat u voorlegde om uw activiteiten bij de bakkerij te staven waarop staat dat u als chauffeur werkte voor deze bakkerij tot 10/12/1391 Afghaanse Kalender (AK) (30 december 2012 gregoriaanse kalender (GK)). Het voorgaande leidt tot de vaststelling dat het beweerde ‘verborgen’ leven dat u leidde in de bakkerij niet aannemelijk is (CGVS 2 Atiqullah, p. 6). Bovendien dient in herinnering gebracht te worden dat er geen geloof gehecht werd aan de door u beweerde problemen met de taliban en dat er dus in uw hoofde ook geen geloofwaardige reden zou zijn waarom u zou moeten onderduiken.”

Waar verzoeker dienaangaande stelt dat hij de bakkerij niet heeft verlaten, “*tenzij voor hygiënische redenen (bezoek hamam en kapper recht tegenover de bakkerij)*”, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 25 april 2019 verklaarde dat hij zich niet herinnert waar hij tijdens zijn tewerkstelling in de bakkerij naartoe ging en dat “*Men gaat naar buiten om naar de hamam te gaan of naar een kapsalon te gaan.*” (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud 25 april 2019, p. 5). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots beweert dat hij zelf naar de hamam ging en naar een kapsalon recht tegenover de bakkerij vormt een bijkomende tegenstrijdigheid die eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. In het kader van zijn eerdere bewering dat hij in Kabul geen familiaal netwerk heeft en dat hij zelf tijdens zijn verblijf in Kabul bijna nooit buiten zijn plaatsen van tewerkstelling kwam, terwijl heden dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt in de stad Kabul, is het wel degelijk relevant om vast te stellen dat verzoeker ook over zijn eigen verblijf in Kabul tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Het feit dat het certificaat van de bakkerij reeds voorlag ten tijde van het nemen van de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 september 2014, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker nadien nog tweemaal werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat het geheel van zijn verklaringen heden opnieuw wordt onderzocht, onder meer in het licht van het geheel van de door hem voorgelegde documenten. Voor het overige komt verzoeker

niet verder dan het vasthouden aan zijn eerdere verklaringen, hetgeen allerm minst kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

2.3.2.11. Gezien het geheel van wat voorafgaat, besluit de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing terecht dat aan verzoeker ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend daar er in zijn hoofde *ab initio* geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, zodat de aan hem op 11 september 2014 toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken. De commissaris-generaal stelt eveneens op pertinente wijze vast dat verzoeker hierop geen ander licht kon werpen:

“Geconfronteerd met de aanwijzingen van fraude waarover het CGVS beschikt en aan u de kans geboden om alle redenen aan te halen waarom u uw statuut dient te behouden zegt u dat u bij uw verklaringen blijft die u in het verleden afgelegd heeft (CGVS 4 Atiqullah, p. 13). U zegt dat u geen enkel contact heeft met andere mensen en dat u wilt dat men uw situatie beoordeelt op basis van uw verklaringen en niet op basis van de verklaringen van anderen die niets met u te maken hebben (CGVS 4 Atiqullah, p. 13). U haalt aan dat u geen crimineel bent, dat u België dankbaar bent en dat u uw best deed om op uw eigen benen te staan en voor uw gezin te zorgen (CGVS 4 Atiqullah, p. 14). U haalt aan dat u en uw gezin stress hebben door de onzekerheid die jullie boven het hoofd hangt (CGVS 4 Atiqullah, p. 14) en vraagt om het gewoon zo te laten en jullie de kans te geven een menswaardig leven te leiden (CGVS 4 Atiqullah, p. 14). Er dient vastgesteld te worden dat geen van de zaken die u aanhaalt afbreuk doet aan de vaststelling dat u op basis van fraude uw beschermingsstatus bekwam.”

2.3.2.12. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet:

“Tenslotte dient ook aangestipt te worden dat u, naast de eerdere door u aangehaalde asielmotieven geen nieuwe motieven opgeworpen heeft. U haalde slechts aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest omdat u samenwerkte met buitenlanders (CGVS 3 Atiqullah, p. 25). Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan deze door u beweerde problemen met de taliban. Dit werd bevestigd door de RvV. U haalde ook uw vrees aan omdat u een tijdje in de kerk zat (CGVS 3 Atiqullah, p. 25). Ook aangaande deze vrees werd bij uw derde verzoek om internationale bescherming vastgesteld door het CGVS dat er geen geloof gehecht kon worden aan dit asielmotief. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Verder haalt u geen nieuwe elementen aan, maar verwijst u slechts naar de algemene veiligheidssituatie (CGVS Atiqullah, p. 25).

Gezien bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

2.3.2.13. Wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vervolgens terecht dat verzoeker zowel in de provincie Logar als in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel loopt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarnaar u zou terugkeren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. In casu betreft het de provincie Logar - gezien uw verklaringen over uw herkomst uit Afghanistan – en de stad Kabul – gezien uw verklaringen over uw jarenlange verblijf in deze stad.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende bijna tien jaar gewerkt en gewoond heeft in de stad Kabul (CGVS 1 Atiqullah, p. 6) en dat dus kan aangenomen worden dat u aanzienlijk vertrouwd bent met de stad en dat u er de weg kent. Uit het voorgaande blijkt bovendien dat u een zeer sterk familiaal netwerk in Kabul heeft en dat er aangenomen moet worden dat u met dit netwerk contacten onderhoudt. Zoals eerder aangestipt kan aangenomen worden dat de volgende familieleden in Kabul wonen: uw oom en schoonvader Mohammad Nabi en zijn zoon Mujtaba, uw halfoom Naeem en zijn zonen Naweed en Majib, uw halfneef Mohammad Basir en zijn moeder, en uw neef Basir die de zoon is van uw oom Mohammad Daoud. Er kan dan ook verwacht worden dat uw familie u zal helpen als u zich terug in Kabul vestigt. Verder verklaarde u dat u negen jaar naar school geweest bent en kan u communiceren in Dari, Pashtu en Engels (CGVS 1 Atiqullah, p. 7). U heeft daarbij ook gedurende 10 jaar de nodige werkervaring opgebouwd in Kabul in twee verschillende sectoren (chauffeur en bakkerij), wat u dan ook in staat stelt bij een huidige terugkeer opnieuw aan de slag te gaan in een gelijkaardige context (CGVS 1 Atiqullah, p. 7, 8, 10). Ook in België werkte u een jaar als chauffeur bij een kringloopwinkel en werkt u momenteel sinds een jaar en drie maanden in een fabriek die zonnewering maakt (CGVS 4 Atiqullah, p. 3). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud en dat van uw gezin te voorzien.

Gepeild naar de redenen waarom u niet in Kabul zou kunnen wonen, verwijst u naar uw eerdere aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden asielmotieven (CGVS 3 Atiqullah, p. 25). Met name de door u aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban naar aanleiding van uw werk, waarover het CGVS reeds oordeelde dat dit niet geloofwaardig was en hierin gevolgd werd door de RvV, en de bedreigingen die u kreeg omwille van uw verblijf in een kerk, die in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming niet geloofwaardig bevonden werden in een beslissing van het CGVS waartegen u niet in beroep ging (CGVS 3 Atiqullah, p. 25). Uw beweringen inzake deze aangehaalde problemen kunnen niet als een ernstige belemmering voor vestiging in de stad Kabul worden beschouwd.

Hoewel het CGVS ten tijde van de toekenning van uw beschermingsstatuut oordeelde dat er voor burgers afkomstig uit de provincie Logar een beschermingsnood zoals voorzien in artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet bestond moet er vastgesteld worden dat de veiligheidssituatie in Logar actueel van die aard is dat er niet langer vanuit gegaan wordt dat elke burger uit de provincie Logar een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld loopt.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden

151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Zoals hierboven aangegeven wordt hieronder eveneens de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die

in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aangaande de artikels die u voorlegt inzake de veiligheidssituatie dient immers opgemerkt te worden dat in de mate dat het eerste artikel verwijst naar geweld in Kabul, vastgesteld dient te worden dat dit kadert in het hiervoor beschreven patroon van geweld. Zo valt de verwijzing naar de zelfmoordaanslag op Mawood educatie centrum in het westen van Kabul op 15 augustus 2018, onder het hierboven beschreven geweld door IS die soft targets in sjiitische wijken viseren (zie artikels toegevoegd aan het administratief dossier). De verwijzing naar de aanval op camp green village in januari 2019 kadert dan weer in het hierboven beschreven geweld tegen buitenlandse aanwezigheid. Het tweede artikel bespreekt dan wel burgerslachtoffers, maar preciseert geen geografisch gebied waardoor het niet mogelijk is op basis van dit artikel conclusies te trekken over de veiligheidssituatie in Kabul stad. Het derde artikel betreft een persoon die in Nederland verbleef, naar Kabul ging om zijn familie te zien en daar gedood werd. U geeft aan dat dit artikel verband met u heeft in de zin dat uw leven ook in gevaar was doordat u bedreigd werd door uw werk voor organisaties (CGVS 4 Atiqullah, p. 14, 15). Het artikel spreekt overigens helemaal niet over doelgericht geweld omwille van een vroegere tewerkstelling van het slachtoffer maar slechts over een overval met dodelijke afloop. Aangezien het crimineel geweld betreft heeft deze gebeurtenis geen uitstaans met willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul-stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Recent heeft Amerika haar strategie in Afghanistan gewijzigd en vredesgesprekken aangegaan met de Taliban.*

Begin september 2019 sloot Amerika een concept-overeenkomst af met de Taliban.

Om de druk tijdens de onderhandelingen hoog te houden, voerde de Taliban verschillende aanslagen uit, waaronder in Kabul en in de provincie Logar.

Zelfs de dag na de beslissing van verweerster dd. 04.09.2019!

Op 8 september 2019 besloot de Amerikaanse president om de onderhandelingen stopt te zetten omwille van het verhoogd aantal burgerslachtoffers door bomaanslagen van de Taliban.

De situatie in Afghanistan waarop verweerster zich heeft gesteund om tot haar beslissing te komen is recent gewijzigd en is dus niet meer actueel om verzoeker uit te sluiten tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4§2, c van de Vreemdelingenwet.”, laat hij na enig stuk bij te brengen ter staving van zijn bewering dat de veiligheidssituatie in Afghanistan, de stad Kabul en/of de provincie Logar intussen dermate is gewijzigd dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van de verwerende partij en map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Het opwerpen van enkele blote beweringen betreffende de vredesgesprekken tussen de Taliban en de Verenigde Staten volstaat op zich geenszins om op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyses, aangevuld met de analyse in de aanvullende nota van de verwerende partij, een ander licht te werpen. Als zodanig blijven deze analyses onverminderd overeind.

2.3.2.14. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

“De documenten die u neerlegt in het kader van het onderzoek naar uw status, slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De foto's die u voorlegt en waarvan u zei dat uw vrouw ze van uw schoonvader kreeg kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden (CGVS 3 Atiqullah, p. 26). Zoals eerder toegelicht kunnen ook de drie artikels die u voorlegt de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten van uw vrouw en drie kinderen werpen evenmin een nieuw licht op de vaststelling dat u over een familiaal netwerk in Kabul beschikt.”

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

2.3.2.15. De documenten die verzoeker bij de aanvullende nota voegt betreffen vooreerst een attest van verzoekers huisarts van 16 december 2019 waarin vermeld wordt dat verzoeker een depressieve stemming heeft en erg gespannen is, te wijten aan de onzekere situatie waarin hij en zijn gezin zich bevinden, en waarin verzoeker wordt doorverwezen naar een psychiater. Er wordt ook een attest van een psychiater bijgebracht van 27 december 2019, waarin vermeld wordt dat verzoeker veel last heeft van stress en zich depressief voelt sinds hij een brief gekregen heeft waaruit blijkt dat zijn verblijf niet meer is goedgekeurd en waarin medicatie wordt voorgeschreven om zijn angstgevoelens te minderen en om beter door te slapen. Ten slotte brengt verzoeker documenten bij waaruit zijn inburgering blijkt (inburgeringsattest en bewijzen van het volgen van Nederlandse taallessen).

Uit de medische attesten die verzoeker voorlegt blijkt dat zijn gezondheidsproblemen gerelateerd zijn aan de onzekerheid omtrent zijn verblijfssituatie. De documenten inzake zijn inburgering tonen aan dat hij ingeburgerd is in België. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat dit hem verhindert om terug te keren naar Kabul of Logar of dat hij door zijn huidige gezondheidsproblemen een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In de aanvullende nota wijst verzoeker erop dat hij intussen verwesterd is en verwijst in dit verband naar het Asylus rapport *“Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul”*. De Raad wijst erop dat de weergegeven citaten uit dit rapport handelen over jonge mannen die in het buitenland het secularisme omarmd hebben, zich bekeerd hebben tot een andere religie of homoseksueel geworden zijn. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker de leeftijd van veertig jaar heeft, hij een echtgenote en drie kinderen heeft en dat hij niet heeft verklaard afvallig te zijn, zich bekeerd te hebben of homoseksueel geworden te zijn. In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat bij verzoekers derde verzoek om internationale bescherming geen geloof werd gehecht aan de door hem beweerde problemen wegens zijn verblijf in een kerk in België. In hetzelfde Asylus rapport wordt ook gemeld dat personen die hun tienerjaren in Europa hebben doorgebracht, bij terugkeer Dari of Pashtu spreken met een ander accent. Dit is niet op verzoeker van toepassing. Verzoeker toont bijgevolg op geen enkele wijze aan dat dit rapport op concrete wijze op hem van toepassing zou zijn.

In de aanvullende nota verwijst verzoeker ook naar rapporten die stellen dat de situatie in Afghanistan voor terugkeerders zorgwekkend is. Hij verwijst naar het rapport van Amnesty International *"Forced Back to Danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan"* van oktober 2017 en naar *"From forced migration to forced returns in Afghanistan, Policy and Program Implications"* van het Migration Policy Institute van november 2017. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018, naar het rapport van de Secretaris-Generaal van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties *"The situation in Afghanistan and its implications for International Peace and Security"* *"Protection of civilians in armed conflict annual report 2018"*, naar het *"Country of Origin Information Report Afghanistan: Security situation"* van EASO van juni 2019, naar het rapport van UNAMA *"Protection of civilians in armed conflict annual report 2018"*, naar het *"Returnee and internally displaced persons monitoring report"* van het UNHCR en naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker toont met de citaten uit deze rapporten niet aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan, de stad Kabul en/of de provincie Logar dermate is gewijzigd dat de informatie die de commissaris-generaal hanteert (zie weblinks in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van de verwerende partij en map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), onjuist of achterhaald zou zijn. Hij verwijst op algemene wijze naar rapporten over terugkeerders maar toont hiermee niet aan dat de concrete analyse van de commissaris-generaal niet correct zou zijn. De citaten handelen over jonge terugkeerders uit Europa of over personen die de banden met hun thuisland zijn verloren door tientallen jaren verblijf in Iran, deze situaties zijn niet op hem van toepassing. Waar verzoeker stelt dat hij terug zou moeten keren met zijn vrouw en minderjarige kinderen en dat dit niet werd onderzocht, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt ingegaan op het feit dat verzoeker in Afghanistan zal moeten voorzien in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn gezin en dat er, zoals hierboven reeds werd onderzocht, op correcte wijze wordt gesteld dat verzoeker geen bewijs geleverd heeft dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld zowel in Logar als in Kabul-stad. Het Commissariaat-generaal beschikt evenmin over elementen die daarop wijzen. De opmerkingen in de aanvullende nota werpen geen nieuw licht op de vaststelling dat verzoeker, en dus ook zijn gezin, beschikt over een familiaal netwerk in Kabul.

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben.

2.3.2.16. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.17. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

Verzoeker vraagt ten slotte om te zeggen voor recht dat verzoeker het grondgebied van België niet dient te verlaten. De Raad merkt op dat hij te dezen geen bevoegdheid heeft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET